

CARSTEN ULENDORF

Jeg tror, jeg er kommet hjem.

Fortællingen om, hvordan ni års
spirituel rejse ud i det uvisse efter
meningen med livet blev afløst af en bare
fem uger lang rejse hjem.

”Jeg tror, jeg er kommet hjem”

Den automatiserede analyse af værket med henblik på at opnå information især om mønstre, tendenser og sammenhænge (”tekst- og datamining”) er forbudt.

© 2025 Carsten Ulendorf

Design og opsætning: Carsten Ulendorf
Forlag: BoD · Books on Demand, Strandvejen 100,
2900 Hellerup, bod@bod.dk
Tryk: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hamburg

ISBN 9788771889833

Bibliografi

Andre udgivelser af Carsten Ulendorf.

Alle udgivet på eget forlag undtagen “Syv år i sjælens fodspor”, der er udgivet på forfatterforlaget Attika.

Jeg er jægeren. Ode #1 - 10.

Jeg er frelseren. Ode #11 - 20.

Jeg er krigeren. Ode #21 - 30.

Jeg var vreden. Ode #31 - 40.

Jeg mødte næstekærligheden. Ode #41 - 50.

Jeg er ... ingenting. Ode #51-60.

Tillid til livet. Ode #61-70.

... og ud af mørket. Ode 71-80.

Oder om alting. 30 udvalgte oder.

Sjæle rejser om natten. 30 udvalgte oder.

Jeg er den rejsende. Roman.

Syv år i sjælens fodspor. Dokumentar og oder.

Læs alle 188 oder på ulendorf.dk

Indholdsfortegnelse

Bibliografi	5
Forord	9
Bog I. Udrejse	11
Kapitel 1. Den rejsende	13
Kapitel 2. Retræter	18
Kapitel 3. Farvel til Gud	25
Bog II. Hjemrejse	33
Kapitel 1. Mit udgangspunkt	35
Kapitel 2. Hvad er det, jeg søger	39
Kapitel 3. På kollisionskurs	44
Kapitel 4. Bøn	48
Kapitel 5. Et spørgsmål om trang	52
Kapitel 6. Hvorfor har vi en fysisk verden	55
Kapitel 7. Gudstjeneste	61
Kapitel 8. Den første ekspedition	65
Kapitel 9. Hjem	74
Kapitel 10. Vredens barriere	80
Kapitel 11. Marcel	85
Kapitel 12. Jeg skaber Gud indeni	94
Kapitel 13. Den viljeløse åbenhed	100
Kapitel 14. Den lange rejse	105
Kapitel 15. Mørke	110
Kapitel 16. Om at være i livet	114
Kapitel 17. Jeg tror på Gud	118

Forord

Min spirituelle rejse begyndte i 2016. Mit udgangspunkt var et citat af Mark Twain: “Der er to vigtige dage i vores liv. Den første er den dag, vi blev født. Og den anden, den dag, hvor vi finder ud af hvorfor.”

Men hvorfor har vi mennesker så stort behov for at forstå meningen med vores liv her på jorden? Det har vi, fordi vi allesammen bærer et lille bitte minde dybt i os ... et minde, som stammer fra vores ophold i den åndelige verden imellem vores fysiske inkarnationer. Vi ved mere eller mindre bevidst, at der er noget mere end bare denne fysiske verden, og vores længsel tvinger mange af os til at bruge en stor del af vores liv på at søge efter det.

Jeg søgte i ni år uden at finde meningen med livet. Da oplevede jeg et vendepunkt, og blot fem uger senere fik jeg følelsen af at være kommet hjem.

Bog I. Udrejse

Bog I er en introduktion til fortællingen om min anden spirituelle rejse, som jeg beskriver i Bog II. Den rejse begyndte, da jeg sagde farvel til Gud for at søge meningen med alting og sandheden om mit eget potentiale og egne ressourcer i min indre verden.

Jeg tilbragte 45 lange år, efter jeg gik ud af skolen med at kæmpe for anerkendelse og succes i den materielle verden. Så fulgte ni års kamp for at finde min mission - min livsopgave ... det er det, jeg kalder min første spirituelle rejse, og den bestod primært i at lade mig inspirere af menneskers mange forskellige måder at håndtere livet på og skrive oder om alle de åndelige aspekter, jeg ikke forstod, fordi jeg aldrig havde tænkt over den slags tidligere.

Det er resultaterne af denne første rejse ('Udrejse'), som jeg ridser op i denne bogs Bog I, så du har lidt baggrund for at forstå min anden spirituelle rejse ('Hjemrejse'), som jeg beskriver i Bog II.

Kapitel 1. Den rejsende

Indtil han var femogtres år gammel, var han en mand, der hengav sig til kampen for at præstere. Alt det, han havde beskæftiget sig med fra han blev voksen og indtil sit femogtresindstyvende år, havde handlet om at udrette noget i arbejdsmæssig henseende ... få succes og anerkendelse ... og om at bruge livet på en måde, så han den dag, han skulle herfra, kunne sidde på kanten af graven og sige: “Jeg gjorde mit bedste. Jeg gjorde mit bedste hver eneste dag i mit liv.”

Jeg vælger at kalde manden for ‘den rejsende’, for det var sådan han så sig selv ... han var en rejsende sjæl både i sit fysiske og i sit åndelige liv.

Selv da han begyndte sit spirituelle liv, havde han svært ved at sætte farten ned, selvom målene nu var nogle andre end tidligere. Evigt og altid var han på jagt efter større forståelse af alting og især af menin-

gen med livet. I hans sidste år udtrykte han ofte følelsen af stor længsel i sit indre, men det var først, da han blev over halvfjerds år gammel, at det lykkedes ham at sætte ord på årsagen til denne længsel. Men mere om dette senere.

Da han blev femogtres år gammel, og da muligheden for at skabe den succes, anerkendelse og velstand, som han havde haft på sigtekornet hele sit liv, af naturlige årsager nu måtte betragtes som et urealistisk mål, kiggede han med kritiske øjne tilbage på sit liv. Og selvom han i manges øjne havde gjort det ganske godt og opnået en vis succes i livet, så var det i denne proces, at han erkendte, at han - på trods af sine store anstrengelser for at gøre sit bedste og det rigtige - ikke havde forvaltet de mange år med særlig stor kløgt.

“Jeg må se i øjnene, at jeg har spildt mit liv,” sagde han ofte. “Jeg gjorde mit bedste, og jeg jagtede det, som jeg troede, livet handlede om. Men nu kan jeg se, at det har været spild af tid ... spild af et godt liv.”

Den rejsende var en mand af handling, og selvom han var bedst i medvind, så begyndte han nu en ny kamp ... en kamp for at skabe mening i de sidste år af livet. Han begyndte at tale med alle, der havde lyst til at tale om meningen med livet. Og som du nok kan gætte, var det ikke noget enkelt emne at tale

om, og selvom han fik mange tilkendegivelser fra folk, der mente at have svaret, så blev han aldrig helt tilfreds og følte sig aldrig fyldestgjort omkring dette emne ... de fleste sagde: "Jamen, vi skal da bare være her og nyde livet." Det svar brød han sig ikke om ... han mente, at livet var alt for vigtigt og alt for stor en gave til, at man bare kunne læne sig tilbage og 'tage en slapper'.

Hans vigtigste redskaber i den nye kamp ... den som afløste hans kamp i den materielle verden, og den han selv kalder, 'min spirituelle opvågnen', var hans skriverier ... han kaldte dem 'oder'. Det var en kamp, som han gik til med samme iver og dedikation, som den første kamp ... den, der begyndte, da han var blot tyve år gammel og sluttede, da han var femogtres. Han talte med alle, der gad lytte, og han tog omhyggeligt noter, når nogen sagde noget, der forekom rigtigt eller mystisk, og når han selv fik tanker og ideer, som krævede mere eftertanke på et senere tidspunkt.

**"Han skrev 188 oder
for at blive klogere
på livet og på sig selv."**

Det var i denne periode, at han nedtrappede sit arbejdsliv, og han havde derfor god tid til at behandle alle de tanker, som hans mange samtaler og over-

vejelser havde resulteret i.

Da hans spirituelle opvågningen havde varet i to år, begyndte han at skrive sine oder. "Jeg bliver nødt til at dokumentere alle mine tanker for at komme videre," sagde han ofte. "Hver eneste ode er en trædesten, der kan hjælpe mig over floden og videre på min rejse."

Da han sad foran computeren for at skrive sin første ode ... det var torsdag 21. juni 2018 ... fik han ideen om at opfinde en medskribent, sådan så han ikke hele tiden skulle skrive mig, mig og mig ... men indimellem kunne skrive om en anden person. Det var egentlig en mærkelig tanke at komme på netop på det tidspunkt, for han var jo slet ikke begyndt at skrive endnu. Han besluttede, at den anden person skulle hedde Marcel ... altså det franske navn Marcel.

"Så kan jeg nogen gange skrive som mig selv og andre gange som Marcel," tænkte han. Hvordan navnet var kommet til ham, vidste han ikke, men Marcel fik over tid karakter af en slags åndelig partner og vejleder eller måske ovenikøbet en skytsengel, selvom han ikke var sikker på, at han troede på den slags. Og da han besøgte en clairvoyant dame en del år senere, og hun sagde til ham: "Du ved godt, at Marcel er dig selv, ikke?" ... kom det egentlig ikke som en overraskelse for ham ... men han vidste heller ikke, hvordan han skulle håndtere den nye oplysning, for han havde det godt med at betragte Marcel

som en skytsengel eller noget i den stil. Marcel optrådte over årene i mange af hans oder, og de fik et nært forhold. Læs ode ‘#82. Historien om mig og Marcel’, hvis du er nysgerrig på deres forhold.

Denne første aften som forfatter valgte han også at nummerere sine oder, fordi han ønskede at kunne følge sin egen spirituelle udvikling, hvis han en dag skulle komme til at skrive rigtig mange af dem ... og det kom han faktisk til. Han skrev ethundredeotteogfirs oder over en periode på syv år, indtil han besluttede, at nu var alle relevante emner vist udtømt.

“Mine oder begyndte at blive lidt fortænkte. Jeg skrev om det samme igen og igen på jagt efter de svar, som jeg allerede havde fået, men hvor de færreste holdt vand, når jeg fik tænkt lidt mere over det. Det var på det tidspunkt, jeg besluttede, at odeskriveriet skulle stoppe.”

Blot to dage efter den beslutning indså han, at han ikke kunne holde op med at skrive sådan uden videre, hvis han stadig skulle føle blot den mindste smule mening med livet ... han var nødt til at fortsætte sin søgning og nødt til at berette om de tanker, overvejelser og konklusioner, som han oplevede under denne søgning. Disse tanker - der er koncentreret over en periode på blot fem uger - er indholdet i den lille bog, som du holder mellem hænderne nu.

Kapitel 2. Retræter

En vigtig kilde til inspiration i den rejsendes spirituelle opvågning var retræter. Han blev inspireret til deltagelse i disse retræter, som foregik på Aadalen Retræte ved Randers, af Bodil, hans nabo og kæreste i Nykøbing Sj., og han blev straks klar over, at her var en vej til videre udvikling.

Hans tidlige oder handlede meget om at forstå sig selv og universet. Det var på det tidspunkt, han stiftede bekendtskab med Martinus' kosmologi (martinus.dk), og selvom han fra første færd havde en stærk indre fornemmelse af, at han ikke skulle tilegne sig viden om kosmologien ved at læse Martinus' bøger, så fandt han stor inspiration ved at overvære foredrag om kosmologien på højskolen i Klint og ved at tale med de såkaldte kosmologer ... mennesker, som interesserede sig for læren eller for spiritualitet i det hele taget.

Det var også på dette tidspunkt, at han holdt helt op med at læse. Han begrundede ofte sin beslutning med, at han ville holde sit tankeklima rent: "Hvis jeg gerne vil skabe mit eget verdensbillede, så skal al information, som jeg modtager, være at opfatte som inspiration og ikke som data. Al information skal være som skyer, der svæver forbi mig, som jeg kan tappe for lidt viden, før de svæver videre."

Han ønskede, at de tanker, som han gjorde sig og beskrev i sine oder, var resultaterne af egne overvejelser og ikke afskrifter af store tænkeres ideer.

**"Jeg vil ikke læse de store
tænkeres værker ... jeg vil
holde mit tankeklima rent."**

Den rejsende havde i årene før sit femogtresindstyvende år ikke beskæftiget sig bevidst med det spirituelle, og hans holdning til kirken var, at han anså sig selv for stærk nok til at klare livet selv ... han behøvede ikke en gud til trøst og til hjælp. Og i øvrigt havde han kun et skuldertræk til overs for kirkens måde at beskrive og behandle troen på ... så selvom der måske var en gud eller noget åndeligt i universet, så hang det i hvert fald ikke sådan sammen, som biblen og kirken beskrev det med paradiset, Adam og Eva, en slange, Noahs ark og så videre ... den måtte de i følge ham længere ud på landet med.

Det lå derfor ikke lige til højrebenet, at han fandt stor inspiration i at deltage i retræterne i Aadalen Retræte, der præsenterer sig selv som et spirituelt sted baseret på troen på Gud og Jesus Kristus. Han deltog for første gang i en retræte i 2023 ... altså syv år efter begyndelsen på hans spirituelle opvågnen, og fem år efter han skrev sin første ode.

På dette tidspunkt var han overbevist om, at der var en åndelig kraft i universet, og han havde ikke noget imod at kalde den Gud, selvom han var meget imod den lovprisning af Gud og underkastelse i forhold til Gud, som han så på Aadalen.

På et møde med forstanderen på Aadalen Retræte, Johannes Petersen, sagde han: "Min Gud er en ven, ikke en herre." Johannes, der er et meget rummeligt menneske, sagde, at det var han da velkommen til at synes og tilføjede: "I øvrigt skal du ikke tage det med 'herre' så alvorligt. Der er ikke den underkastelse i det, som du hører."

Under sin første retræte havde han en natlig oplevelse af at blive fyldt af Gud (se ode '#129. Der kom en Gud forbi' på ulendorf.dk). Denne oplevelse styrkede hans tro på, at der måtte være noget åndeligt måske ligefrem guddommeligt i livet og i universet, og retræterne forekom en god måde at lære mere om dette.

Så han kom til at holde meget af Aadalen Retræte og sine ophold på stedet. Han stortrivedes i den kærlighed og rummelighed, som forstanderpar-

ret, Heidi og Johannes, skabte på stedet ... så meget, at han efter et par års besøg meddelte Heidi og Johannes, at han agtede at testamentere sine bøger og billeder samt halvdelen af den formue, der måtte være til overs ved hans død til Foreningen Aadalen Retræte.

På det tidspunkt i sit liv var hans længsel stor: "Jeg tror, at den mest fremherskende følelse i alle mennesker er længsel" (se ode '#181. Længsel' på ulendorf.dk), sagde han ofte. "Årsagen til vores længsel skal findes i et lillebitte minde (se ode '#187. Et lille bitte minde'), som alle levende væsener bærer med sig om vores tid imellem inkarnationerne. Det er en periode, som vi tilbringer i den åndelige verden ... en verden så fuld af kærlighed, at vi selv i vores fysiske liv hele tiden søger en kærlighed lige så stor. Det er derfor, mennesker søger." Og med et glimt i øjet tilføjede han: "Det er også derfor, universet søger ... de siger godt nok, at det udvider sig, men jeg tror, at det søger."

I øvrigt understregede han igen og igen, at han intet vidste ... altsammen var blot tankeeksperimenter ... noget han troede. Det hele var noget, som gav mening for ham på det tidspunkt, hvor han skrev det ned. Noget var mere langtidsholdbart end andet, men det hele var resultatet af hans spirituelle rejse. Og den rejse ville aldrig slutte, og det ville listen over

nye erkendelser heller ikke ... for han ville aldrig nå frem til den endegyldige sandhed ... ja, måske fandtes den endegyldige sandhed slet ikke ... måske var der en sandhed for hvert enkelt levende væsen (se ode ‘#184. Milliarder af verdensbilleder’ på ulendorf.dk).

Og i øvrigt hænger dette godt sammen med teorien om kvantefysikken, der siger, at ethvert system indeholder utallige udfald, indtil det bliver observeret ... først, når det observeres, præsenterer det et af de mulige udfald. Det vil sige, at forskellige observatører vil blive præsenteret for forskellige udfald og derfor danne forskellige verdensbilleder. Derfor eksisterer der ikke et udfald eller en sandhed eller et verdensbillede, der er mere rigtigt end de andre. Der eksisterer altså ikke ét fælles verdensbillede ... der er ikke nogen version af verden, der er den rigtige og fælles for os alle. Spændende !!!

**“Længslen og tvivlen er
den vigtigste drivkraft
i vores søgen.”**

Ofte fremhævede den rejsende i samme ånde-
drag den svenske munk, Björn Natthiko Lindeblad,
som efter sytten år i et nepalesisk kloster sagde: “Min
vigtigste lære af mine år i kloster er, at jeg måske
tager fejl.”

Den rejsende understregede ofte nødvendighe-

den af at være åben overfor, om det man troede på, var det rigtige, eller om der mon kunne være noget, der var mere rigtigt. Man måtte altid være parat til at erkende, at man kunne have taget fejl, for ellers var man jo stivnet i sin tro, og det var i hans øjne slet ikke det, der er meningen med troen.

Ligeledes understregede han også vigtigheden af tvivl. "Sammen med længsel er tvivlen den vigtigste drivkraft i vores søgen, og jeg tror, at søgen er det, som livet handler om. Det er derfor, vi er her ... det er gennem søgen, at vi løser den opgave, som alle levende væsner er fælles om. Spørg mig ikke, hvad den opgave går ud på, men der må være en opgave, for ingen skal fortælle mig, at en skaber er gået gennem alt det besvær med at skabe det fysiske univers, hvis ikke det er fordi, der er en opgave, der skal løses," sagde han.

Under sit tredje ophold på Aadalen Retræte oplevede den rejsende en fornemmelse af universets forbundethed (se ode '#166. ... forbundet ...' på ulendorf.dk). Denne oplevelse kom til at fungere som en slags strømpil for ham. Det var en følelse af at være en del af alting og at kunne mærke følelserne i alle levende væsener ... lige fra fluens fortvivlelse, når den tappede mod ruden for at finde en vej til det fri til mælkebøttens glæde og livskraft, når den kæmpede sig gennem en sprække i asfalten og strakte sig mod solen.

Den gode følelse forsvandt dog ret hurtigt efter retræten afslutning ... hverdagens konfrontation med breaking news og dagligdags gøremål forstyrrede den fred, som var nødvendig for at finde ind til den gode følelse.

Kapitel 3. Farvel til Gud

Året efter ... det var i 2025 ... deltog han i endnu en stille retræte på Aadalen. Han var på det tidspunkt blevet mere 'dus' med kirken, og han og Bodil deltog så ofte, det var muligt, i den lokale kirkes gudstjenester og andre aktiviteter. Han understregede dog ofte, at han ikke gik så meget op i præstens ord, og at han stadig fandt biblens historier af tvivlsom værdi. Men han holdt af at deltage i gudstjenesterne ... han kunne lide fornemmelsen af at være i kirken, og han blev inspireret af kirkens andre aktiviteter som for eksempel 'Teologisk salon' og 'Meditativ dagsretræte'.

I det hele taget havde han et ønske og en trang til at nærme sig Gud, så længe det ikke stred imod hans sunde fornuft. Han erkendte et indre behov for at genfinde følelsen af forbundethed og forståelse af Guds egenart eller den guddommelige natur. Kirkebesøgene havde også meget at gøre med, at han

følte, han signalerede til Gud eller en åndelig entitet, at han var til rådighed ... det var på en måde en bøn om at blive kontaktet ... måske om at få vished om Guds eksistens.

På hans fjerde retræte i oktober 2025 havde han skrevet en slags indgang til retræten (se ode ‘#186. Retræte’ på ulendorf.dk). Det vigtigste var at komme uden forventninger, fordi forventninger har tendens til at blokere for alt andet end lige det, man ønsker skal ske. Desværre bragte han en konflikt med sig fra dagligdagen, så håbet om nye erkendelser og spirituelle oplevelser på retræten brast ... hans hjerne tumlede med det medbragte problem hver eneste nat.

Den første aften bad han til Gud om at hjælpe ham med at lægge disse spekulationer på hylden, indtil han kom hjem igen, således at han kunne nyde retræten fuldt ud og få sig en ordentlig nattesøvn. Men det virkede ikke, som om Gud kunne hjælpe ham, selvom han bad igen og igen.

Næste dag føltes Gud mærkeligt fraværende. Selv da han begav sig ud på en timelang vandretur, fandt han ingen glæde ved turen og de smukke omgivelser. Om natten skete det samme som natten før ... hjernen tumlede med det medbragte problem, og han kunne ikke finde ro og søvn.

Efter flere timer uden søvn stod han op klokken tre om natten og satte sig fuld af frustration til computeren for at skrive en ny ode. Her skældte han

Gud ud: "Hvis du ikke kan hjælpe mig med så lille en ting, giver det jo slet ikke mening at bede dig om noget som helst," skrev han vredt. Og til sidst i oden skrev han sætningen ... "Så farvel da, Gud."

Det var en voldsom oplevelse for ham, og beslutningen om at forlade Gud var smertefuld. Mens han skrev, tænkte han ... "Hvad nu med denne retræte? Skal jeg bare tage hjem? Det giver jo ikke mening at deltage i timebønner, når jeg ikke vil vide af Gud. Og hvad med mine mange gode timer på Martinus Centret i Klint? Skal det også høre op?"

Han slukkede computeren og lagde sig i sengen igen. Og det var i det øjeblik, det gik op for ham, hvad det var, der var sket. Det gik op for ham, at denne retræte ikke skulle bruges til at lære forbundetheden nærmere at kende. Gud havde andre planer ... han ønskede, at den rejsende skulle lære at håndtere sin vrede bedre ... at han skulle finde ud af, hvordan han skulle håndtere det problem, som han havde bragt med sig hjemmefra. Ærgerlig måtte den rejsende acceptere Guds beslutning, og han vidste inderst inde, at den gav god mening.

I netop de dage læste han sin første bog i årevis ... en beskeden lille bog, som han var blevet draget mod under en dagslang meditativ retræte få dage før i den hjemlige kirke. Bogen hed 'En russisk pilgrims beretninger', og det var en dagbog af en ukendt,

russisk pilgrim, der rejste Rusland tyndt i 1600-tallet for at finde den sande forklaring på, hvordan man gør bønnen til en konstant foreteelse i sit liv ... han havde læst, at 'man skal bede uden ophør'.

Den rejsende, der ligeledes er en søgende sjæl, blev fascineret af introduktionen til bogen ... så han læste hele bogen, og i dagene på Aadalen Retræte forsøgte han sig med at bede Jesusbønnen på alle ledige tidspunkter. Ikke for at ære Gud eller Jesus, men for at se, om dette kunne være vejen til det, han søgte ... en fastere og mere inderlig kontakt til det guddommelige.

Men stadig fyldte problemet, som han havde bragt med sig hjemmefra, og han havde problemer med at sove. Han klagede til Gud: "Jeg ved, jeg skal lære at håndtere min vrede. Jeg ved, at jeg skal rumme netop dem, som jeg finder det allersværest at rumme. Men jeg forventer forståelse og hjælp fra dig, når jeg viser min gode vilje og prøver ... også selvom jeg ikke lykkes ... du ved den slags tager tid."

**"Der er ingen udenfor
dig selv, der kan hjælpe dig.
Du er selv det hele ..."**

Men igen ... ingenting. Den væren, som han hyp-pigt, ja næsten altid kunne mærke i sit indre, og som han tænkte på som en væren, men kaldte Gud ...

var væk. Så med megen frustration og tristhed, sagde han igen i ren desperation farvel til Gud.

Hans åndelige vejleder på retræten hørte med sorg på, at han igen havde besluttet at forlade Gud, og hun spurgte, hvad han nu havde tænkt sig at gøre, og han svarede, at han ville søge stilheden og ensomheden. Han ville bo et sted for sig selv ... ude på landet ... finde glæde ved at passe en urtehave og leve simpelt. Et liv i de øde svenske skove tiltrak ham, så det var måske det, han ville prøve. Og så ville han holde op med at skrive oder og i stedet tankerejse i sit indre for om muligt at finde sandheden om Gud. Han ville tage udgangspunkt i den indiske filosof, Jiddu Krishnamurtis ord, som lyder: "Der er ingen udenfor dig selv, der kan hjælpe dig. Du er selv det hele ... guden og guruen, mesteren og læreren, eleven og den studerende. Du har det hele i dig, og du skal finde alle svarene i dig selv."

Før han rejste fra retræten kontaktede han sin åndelige vejleder for at gøre hende opmærksomhed på en lille mærkværdighed, der næppe kunne være en tilfældighed. Tre uger før retræten og altså tre uger før sin beslutning om at sige farvel til Gud, holde op med at skrive oder og flytte livet til et øde sted ... måske en ødegård i Sverige, havde han skrevet ode. Det var ode '#188. En skov i Sverige' (se på ulendorf.dk), og den beskrev netop det scenarium. Så tanken om at flytte til Sverige var altså ikke fremmed for ham,

men han havde på ingen måde kunnet vide, at netop den ode ville blive hans sidste og derfor stå som en evig påmindelse til ham selv om at gøre alvor af sine tanker om at flytte.

Vel hjemme igen efter afsluttet retræte vendte hverdagen tilbage med breaking news og pligter ... Sverige spøjte stadig, men beslutningens størrelse og konsekvenserne skræmte sammen med visheden om, at aben altid flytter med. Samtidig mente han også, at han burde være stærk nok til, at skabe sit stille rum og den indre ro, der hvor han var ... det kunne ikke være meningen, at han altid skulle flytte for at skabe forandring.

Så det er her, vi står ... det er her vores ven, den rejsende, begynder fase to af sit spirituelle liv ... det liv, der skal leves uden en gud at tale med og dele det med.

Ja ... lad os nu se.

Bog II. Hjemrejse

Bog II beskriver min anden spirituelle rejse, og den skulle - meget imod min forventning - vise sig at blive rejsen hjem.

På den første rejse var jeg en novice ud i det spirituelle, så jeg sugede alt til mig, og på et tidspunkt kom jeg forbi Gud ... det kan spirituelle mennesker ikke undgå. Og selvom jeg havde modstand mod at kaste mig i armene på ham, så fandt jeg en del velbehag og mening i at nærme mig langsomt.

Det forsvandt, da jeg følte, Gud svigtede mig, og jeg tænker derfor, at min anden spirituelle rejse begyndte dagen efter, at jeg forsagede Gud og begyndte at lede efter noget at tro på og noget at bygge mit liv på *inden* mig selv.

Jeg var inspireret af Jiddu Krishnamurtis ord og besluttede, at de skulle danne baggrund for min nye spirituelle rejse. Han siger: "Der er ingen udenfor dig selv, der kan hjælpe dig. Du er selv det hele ...

guden og gurun, mesteren og læreren, eleven og den studerende. Du har det hele i dig, og du skal finde alle svarene i dig selv.”

Selvom jeg havde forsaget Gud, så var jeg stadig overbevist om, at der er en åndelig verden, som er den oprindelige verden. Den fysiske verden er skabt af den åndelige verden af en grund, som jeg endnu ikke kan formulere ... men det er én af de ting, jeg skal ud at undersøge nu. Så lad os se at komme ud over stepperne.

PS. Du må være forberedt på, at jeg modsiger mig selv fra starten af bogen til slutningen ... bogen er en beskrivelse af en spirituel rejse, og hvis der ikke var nogen udvikling og dermed potentiel selvmodsigelse, ville jeg blive skuffet. Bare så du ved det.

Kapitel 1. Mit udgangspunkt

Hvorfor står jeg nu her ... uden en gud? Hvorfor ligger der en lang og svær rejse foran mig, hvor jeg må begynde forfra for at finde sandheden bag den åndelighed, som jeg fornemmer så tydeligt. Måske er den i mig selv ... måske i kosmos? Den egentlige udfordring ligger i det faktum, at jeg ikke godtager postulater og såkaldte sandheder, medmindre både min fornuft og mit hjerte siger god for dem.

Og det med fornuften er måske den største hurdle på min rejse ... jeg kan godt tvivle på, om det, som jeg ønsker svar på, kan forstås med fornuften ... måske skal det bare mærkes som en sandhed indeni ... en ikke-forklaret sandhed. Men intellektet er åbenbart så stærkt i mig, at ligegyldigt hvor ofte jeg foræller mig selv, at jeg skal søge intuitionens og følelsernes vej, så blander intelligensen sig og vil have fakta eller i det mindste sandsynligheder og svar på bordet.

På hele min første spirituelle rejse havde jeg bevæget mig mod Gud på trods af stor indre skepsis. Men selvom jeg havde et dybfølt ønske om at blive glædeligt overrasket og se min tvivl forsvinde, blev jeg skuffet, og en dag blev jeg nødt til at indse, at der nok ikke er nogen gud, og at der kun er én åndelighed i universet, og det er den, vi kan finde indeni os selv ... hvis vi er heldige.

**“Jeg tror aldrig, jeg får svarene.
Men det giver mere mening
at søge end at lade være.”**

Jeg ved intet om, hvordan alting hænger sammen, for jeg læser ikke de store tænkeres værker, og det er der to grunde til.

For det første tror jeg ikke, at disse tænkere ved noget konkret om universets åndelighed eller om Gud, om du vil. De har ræsonneret sig frem til en masse konklusioner, men de har ikke andet end validiteten af deres analyser at hænge det op på. Så kan hvert enkelt menneske beslutte med sig selv, om disse analyser er valide, eller om man hellere vil gå sin egen vej. Og det er det sidste, som jeg gør ... de store tænkere kan sagtens have ret i deres konklusioner, og jeg kommer sikkert ikke længere end dem i mine tanker - snarere tværtimod. Men der er en kæmpemæssig forskel på selv at tænke og mærke sig til sandhederne, og så godtage en eller anden me-

sters ideer. Det står så rigtigt i Bhagavad Gita, der er et af de mest læste og respekterede skrifter i hinduismen: ”Det er bedre at stræbe efter sin egen ægte sandhed end at lykkes med en andens sandhed. Intet går nogensinde tabt, når man følger sin egen ægte sandhed”.

Den anden grund til, at jeg ikke læser de store tænkeres værker, er, at jeg gerne vil forfølge min egen intuition og mine egne tankebaner uden at blive forstyrret eller tiltrukket af noget, som jeg har læst et eller andet sted. Jeg vil gerne have, at det, jeg får ned på papiret, er ’af egen avl’ og ikke noget, som jeg har lånt fra andre. Faktisk er det vigtigere for mig at formulere min egen sandhed end at komme frem til en eller anden endegyldig og global sandhed, som jeg i øvrigt slet ikke er sikker på findes.

Når jeg ser på kompleksiteten og fremmedartetheden af de opdagelser, som videnskaben gør sig om universet, så vil jeg mene, at der er stor sandsynlighed for, at vi ikke er i stand til at forstå sandheden ... heller ikke, selvom vi skulle være så heldige en dag at blive præsenteret for den af et eller andet guddommeligt væsen.

Men som sagt ved jeg ikke noget om, hvordan alting hænger sammen, men jeg vil gerne vide det, og jeg kan ikke finde på noget bedre at bruge mit liv på end at lede efter det ... men jeg vil også sige det åbent: ”Jeg tror aldrig, jeg finder ud af det ... jeg

får aldrig svaret eller svarene. Men det giver mere mening for mig at søge end ikke at søge.”

Og nu har jeg altså besluttet, at min søgen skal fortsætte indeni mig selv, fordi en klog indisk filosof, Jiddu Krishnamurti, sagde, at vi har det hele indeni os. Og bemærk, Krishnamurti ønskede ikke at blive kaldt en guru. Faktisk omtalte han altid sig selv som 'the speaker' ... altså ham, som formidler ... han opfattede ikke sig selv som guddommelig på nogen måde ... han var blot formidler.

På min første spirituelle rejse (2016-2025) tanke-rejste jeg både i kosmos og i min indre verden for at finde inspiration til det verdensbillede, som jeg forsøgte at skabe. Så jeg er ikke ubekendt med min indre verden ... den har giver mig mange oplevelser og mindre erkendelser, men jeg har aldrig søgt så målrettet tidligere, som jeg er på vej til nu. Jeg har altid blot 'taget en tur' i min indre verden for at se, hvad jeg mon stødte på. Men jeg har heller aldrig haft det udgangspunkt, som Krishnamurti nævner, at 'vi har det hele i os'.

Når han siger det, må han jo mene, at vi lige så godt kan søge i vores eget indre som i kosmos, for 'vi har jo det hele i os'. Men hvad er det hele? Og hvordan finder vi det? Og hvis vi finder det ... hvordan bruger vi det så?

Kapitel 2. Hvad er det, jeg søger

“Jeg påkalder dig ... min indre styrke ... min sjæl ... eller min åndelighed. Træd frem for mig og fortæl mig dit navn.”

Dette var min første tilnærmelse til den åndelighed, som jeg håber findes i mig. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle begynde ... hvordan skulle jeg få kontakt til noget inde i mig selv, som jeg ikke ved, hvad er? Jeg må vide, hvem eller hvad jeg taler til ... om noget overhovedet.

Jeg tror stærkt på, at Krishnamurti har ret, når han siger, at vi har det hele i os. På den måde siger han faktisk, at vi også har det, som mange kalder Gud, i os. Men hvordan skal det forstås? Det er alt for nemt blot at sige, at vi har Gud i os ... det siger spirituelle og troende mennesker hele tiden. Men hvordan skal vi tilnærme os denne Gud eller væren? Hvordan optræder denne Gud eller væren? Hvor-

dan skal vi bruge denne Gud eller væren? Det er for nemt bare at sige, at han er i os.

Jeg kunne ikke finde andre steder at begynde, end bare at gå ind i min indre verden og sige: ”Hallo, er her nogen?”

Jeg forventede ikke noget svar, jeg forventede ikke, at der pludselig ville vise sig en ånd, en bevidsthed eller lignende. Men min lange rejse har lært mig, at aktion skaber reaktion ... så hvis jeg er kørt fast, er det bedre at gøre noget i stedet for ingenting.

Sideløbende med det begyndte jeg at bearbejde de tanker, som jeg har haft omkring åndeligheden i mit indre ... jeg prøvede at forestille mig, hvordan det kunne hænge sammen, og jeg håbede, at min opfordring til den indre åndelighed om at træde frem kunne inspirere mig selv til nye tanker.

**“Hvis universet vil have det meste
ud af os, skal det ikke styre os,
men hjælpe os med at finde
vores fulde potentiale.”**

Jeg har ikke noget imod tanken om noget guddommeligt. Jeg bad jo til Gud og mærkede Gud og talte til ham ... men det var før, jeg blev i tvivl, om gudsbegrebet var noget min hjerne skabte i stedet for en indikation på Guds eksistens. Så jeg besluttede, at jeg måtte prøve en anden vej og forsøge at se

gudsbegrebet på en ny måde.

Den åbenlyse grund til min beslutning har jeg fortalt om tidligere - nemlig at det jeg kaldte Gud skuffede mig - men beslutningen om at sætte Gud på hylden i et stykke tid kom jo ikke ud af den blå luft. Jeg har længe haft forbehold overfor tanken om en herre, som man skulle lovprise mere eller mindre blindt, og jeg havde fundet mig godt til rette ved at betragte Gud som en ven. Men jeg havde også forbehold overfor tanken om den almægtige gud, som styrede alt efter en overordnet, guddommelig plan.

Jeg kan bedre lide tanken om en form for kaos, at vi - altså både mennesker og alle andre levende væsner - løser en universel opgave gennem blot at være her og gøre det, som vi finder rigtigt og vigtigt.

Efter mange års overvejelser er jeg kommet til den konklusion, at vi mennesker og alle andre levende væsner har en opgave, vi skal løse ... det er derfor vi er her. Vi er her ikke ved en tilfældighed og heller ikke for vores blå øjnes skyld, men fordi der er en opgave, som vi skal løse. Noget, som kun vi kan løse ... noget, som i virkeligheden nok er årsagen til, at en eller anden skabte os.

Nogle vil mene, at når liv opstår, så vil det udvikle sig som beskrevet af Darwin ... de bedst tilpassede arter overlever og udvikler sig, og det er så det ... udviklingen er målet i sig selv. Men den teori holder ikke, hvis man tror, der er en skaber. Hvis der er en

skaber, så skabte han jo ikke livet, fordi han kedede sig ... han skabte, fordi han havde et formål med det ... formentlig en opgave, som han havde brug for at få løst ... en opgave som han - på trods af sin store skaberevne - ikke selv var i stand til at løse.

Hvad kan denne opgave være?

Jeg formoder, at skaberen er et åndeligt væsen ... lad os hellere kalde det en åndelig kraft, så vi kan komme lidt væk fra billedet af en gammel mand med hvidt skæg. Jeg formoder også, at der eksisterer en åndelig verden fyldt med åndelige væsner, som er os i vores oprindelige tilstand - vores sjæl. Jeg tror, at alle fysiske væsner har en åndelig kerne - en sjæl, som er evig, og som drager til den åndelige verden, når vores fysiske krop dør. Af en eller anden grund har vores sjæl brug for at inkarnere i en fysisk tilstand, og derfor måtte universets åndelige kraft skabe et fysisk univers.

Og hvis de levende væsners livsopgave er at bidrage til udviklingen af universet, så mener jeg, at det er så kompleks en opgave, at det ikke giver mening at tro, at der ligger en detaljeret plan for denne udvikling. Det giver ikke mening at tvinge denne mangfoldighed af liv ind i en række foruddefinerede rammer for at nå et bestemt mål. Det giver langt mere mening at sætte alle levende væsner fri og give dem mulighed for at udnytte deres fulde potentiale og så se, hvor det bringer universet hen. Lad os se, hvor disse tanker fører hen.

Kapitel 3. Forbundet

Jeg har længe haft en fornemmelse af, at der eksisterer en åndelig kraft eller væren i universet ... man kan næsten sige en slags grundtilstand, der tager hånd om alt liv ... både det åndelige og det fysiske. Og når jeg siger fysisk stof, så mener jeg *alt* fysisk stof ... mennesker, dyr, amøber, planeter og solsystemer ... fordi alt fysisk stof er levende. Det lyder måske mærkeligt for dig, at alting er levende, men prøv at tænke det på denne måde:

”Universet er på en måde et billede af vores krop. Hvis du forstørrede vores krop milliarder af gange, så ville den ligne universet ... der ville være milliarder af planeter og stjerner, milliarder af galakser og solsystemer blot i form af celler, molekyler og atomer i forskellige konstellationer ... og der ville være lige så store afstande, som dem vi ser i universet. Og du ville vel aldrig sige, at nogle af de celler, vi har i vores krop, er døde, vel? Nej alt er levende i vores

krop, og sådan er det også i universet.”

Den åndelige væren, som jeg forestiller mig er ’rygraden’ i universet, kan egentlig ikke beskrives ... den er - som Martinus siger: ”Noget som er.” Og han advarer mod at begynde at beskrive den, for så ender man bare der, hvor man beskriver det, som denne væren skaber i stedet for at beskrive denne væren selv.

Jeg tror, at denne væren er det, som mange kalder Gud. Jeg tror, at denne væren er en gigantisk livmoder, der ud over at tage hånd om alt liv i universet også skaber alt liv i universet. For hvad er det en livmoder kan? Den kan føde børn. Og det er det, som denne livmoder gør ... mennesker, dyr, planeter, solsystemer ... den føder det hele. Man kan sammenligne det med en bidronning ... den føder og giver slip i et væk. Dens vigtigste funktion er at føde.

Hvis vi prøver at fastholde denne tanke lidt, så er der kun ét spørgsmål, som kan følge: ”Er denne væren Gud?” Ja, jeg tror, at denne væren er Gud, og det gør jeg, fordi jeg fornemmer, at al kraft i universet kommer fra ét punkt ... én kilde. Jeg synes ikke, det giver mening, at dette fantastiske og for os uforståelige univers skulle komme fra flere kilder.

Men hvis denne væren er Gud, hvad laver jeg så på ekspeditioner i min indre verden? Hvorfor går jeg så ikke bare i kirke eller andre steder, hvor jeg

fornemmer, jeg kan møde Gud? Og så må jeg svare: "Der har jeg jo været ... og selvom jeg mærkede en vis forbindelse, måske forbundethed, så var det ikke nok for mig. Det var slet ikke det, som jeg søgte ... jeg skulle mærke endnu mere nærhed, for at jeg vil kalde det Gud."

Så måske er denne rejse i min indre verden ikke så meget et spørgsmål om at erkende, at der er en Gud ... det handler mere om at finde ud af, hvordan jeg skaber en tættere forbindelse til ham. Og hvordan jeg skaber et meningsfyldt og tilfredsstillende liv, fordi jeg mærker Guds kraft og kærlighed på mere permanent basis.

Nu vil jeg gerne tale om begrebet forbundethed. Jeg hørte en kvinde fortælle om 'evigheden' og 'evighedsblikket'. I hendes terminologi var evigheden lig med Gud og evighedsblikket lig med forbindelsen til Gud. Hun sagde, at evigheden var evig og altid til stede, hvorimod evighedsblikket kunne komme og gå i vores bevidsthed.

Denne forklaring ringede direkte ind i mit problem med, at min fornemmelse af Gud kom og gik ... jeg blev glad, når jeg fornemmede ham og ked af det, når han 'forsvandt'. Og det var jo netop hendes pointe ... Gud forsvinder aldrig, men vores fornemmelse af ham kan forsvinde, og det har altid noget med os selv at gøre, og det er ikke specielt ualmindeligt.

Nu er jeg ikke stor tilhænger af at kalde Gud noget andet end Gud, selvom Gud sikkert er ligeglad ... for i hans øjne handler det nemlig ikke om ham, men om os. Men jeg vil gerne kalde 'evighedsblikket' for 'forbundethed'.

Så når Krishnamurti siger, at vi har det hele i os, så tror jeg ikke, han mener, at vi *er alting*, jeg tror, han mener, at vi er *forbundet til alting*. Og det er derfor, at vi kan finde det hele i os selv ... vi er så tæt forbundet til det ganske kosmos og til alt, der eksisterer, ... ganske ligesom alt i vores krop er forbundet ... at det ikke giver mening at søge efter det udenfor os selv, når vi blot kan kigge ind og finde det.

Og det er så det, som min ekspedition skal handle om ... om at finde alting, når jeg kigger indad.

Kapitel 4. Uforklarlige tilskyndelser

Interessen for den spirituelle verden hænger uløseligt sammen med en form for gudsbegreb. Da jeg begyndte min spirituelle rejse for ni år siden, ledte jeg efter min livsmission. Det i sig selv er vel ikke udpræget spirituelt, men det bliver det hen ad vejen. I søgningen efter denne livsopgave dukker tankerne op, om der mon eksisterer en eller anden form for styring af vores liv, og derfra er der ikke langt til tanken om en gud.

I lang tid undgik jeg at forholde mig til en gud ... jeg var ikke tiltrukket af kirkens historier om Jesus og om Gud, så jeg kaldte denne formodede eksistens af en 'hersker' for 'universet' eller for 'livet' ... alt var bedre end ordet 'Gud'. Og jeg ledte efter et verdensbillede ... eller rettere, jeg forsøgte at skabe et verdensbillede, der kunne tilfredsstille mine forestillinger om samspillet mellem en åndelig og en fysisk verden. Det skal jeg ikke trætte dig med her, for det

har jeg allerede gjort tidligere i bogen, selvom jeg har forsøgt at luge ud i alle disse mere eller mindre håbløse og ihvert fald ikke underbyggede teorier.

Men det, som jeg vil frem til, er, at enhver spirituel rejse skærper ens opmærksomhed overfor påvirkninger. Det kan være enhver form for påvirkninger ... fx. tanker, som man får, eller mennesker, man møder, eller hændelser i hverdagen. Det spirituelle menneske er meget forsigtigt med at afvise den slags som tilfældigheder ... de fleste spirituelle mennesker anerkender ikke eksistensen af tilfældigheder. "Intet er tilfældigt," siger de.

Hvis noget ikke er tilfældigt, så må det være, fordi det er planlagt, og hvis det er planlagt, må det være, fordi der ligger et formål eller en dybere mening bag. Jeg må indrømme, at jeg ikke lige kan se, hvordan en eller anden gud skulle kunne planlægge samtlige handlinger og hændelser for alle mennesker, og jeg kan heller se, at det skulle give mening.

Jeg tror mere på autonomien ... altså, at vi ubevidst søger mod det, som vi ikke forstår eller ikke evner

Kapitel 4. Bøn

Da jeg begyndte at bevæge mig i spirituelle og troende kredse, mødte jeg mennesker, der gik meget op i bøn. Og Martinus siger, at det er vigtigt at bede for at opretholde en fast kontakt til Gud. Jeg tænkte bare: ”Dem om det ... jeg har ikke brug for nogen at bede til.”

Du skal huske, at udgangspunktet for min søgen i begyndelsen af min spirituelle rejse ikke var at finde Gud, men derimod at finde min mission, min livsopgave ... grunden til, at jeg overhovedet befandt mig på denne jord på dette tidspunkt.

Det var først tre år inde i min spirituelle rejse, at jeg begyndte at bede ... så småt altså. Jeg blev bedt om at holde et foredrag om mine oder, og jeg var hunderød ... jeg var ikke god, når jeg stod overfor en forsamling. På den anden side var jeg altså begyndt at skrive ... jeg havde noget på hjerte, og jeg ville ger-

ne fortælle andre om det. Så i min nød tænkte jeg: ”Lad os nu se, hvad ham Gud kan.” Så jeg bad til Gud om at hjælpe mig med at være mig selv, når jeg skulle fortælle om mine oder. Jeg var ret sikker på, at hvis blot jeg kunne styre min nervøsitet og være helt mig selv, så skulle det nok gå.

Og det gik fantastisk ... jeg havde ikke andet manuskript end mine oder, så alt det jeg fortalte derudover, var jo blot en fortælling om, hvad der var sket, siden jeg drog ud for at finde meningen med livet ... og så puttede jeg nogle oder indimellem.

Det rørte mig dybt at fortælle om min rejse og læse mine oder, og tilhørerne mærkede min rørthed, og sådan har det været lige siden ... jeg bliver rørt for et godt ord. Ikke blot når jeg holder foredrag, men ofte når jeg taler med andre om spirituelle ting ... pludselig bliver jeg rørt, og jeg er stadig ikke helt sikker på, hvornår og hvorfor det sker ... men jeg tror, det måske er Gud, der viser mig, når jeg er på rette vej ... så rører han mig.

I den periode af mit liv hvor jeg troede, der var en Gud - det var fra min rejses femte til ottende år - kunne jeg lide at bede til ham og tale med ham. I begyndelsen fandt jeg det mærkeligt og akavet, men jo mere jeg gjorde det, jo mere naturligt blev det, og jo mere nød jeg det.

Jeg mærkede det især, da jeg sagde farvel til Gud. Flere gange om dagen tog jeg mig i at sige: ”Kære

himmelske far ...” ... og så, “Nå nej, jeg tror jo ikke på ham længere.”

Så nu ... hvor jeg har sagt farvel til Gud, oplever jeg en tomhed ... et savn. Jeg kan vel godt vænne mig fra bønnen, men jeg har ikke lyst til at vænne mig fra den ... jeg kan godt lide at have en at snakke med om de ting.

Så var der en, der sagde til mig med et drilsk smil: “Kan du ikke bare ringe til Marcel?.” Marcel var min skytsengel eller måske mit eget åndelige jeg i en periode, mens jeg skrev alle mine oder. Men han forsvandt, og jeg tror, det er over to år siden, jeg mærkede ham sidst (ode ‘#163. En ode om venskab’).

Men jo ... jeg kunne da godt ‘ringe til Marcel’, men det løser jo ikke problemet med, hvordan jeg beder om hjælp eller viser min taknemmelighed ... for jeg vil gerne kunne bede den åndelige verden om hjælp eller vise den min taknemmelighed. Men eftersom jeg selv er en del af den åndelige verden, skal jeg så bede mig selv om hjælp?

Som du kunne læse i de første to linjer i denne bogs Bog II Kapitel 2, så påkalder jeg ‘mindre indre styrke ... min sjæl ... eller min åndelighed’, og jeg beder den om at fortælle mig sit navn. Siden jeg skrev det, har jeg justeret min åndelige forståelse lidt ... mange mennesker taler om sjælen, om egoet, om jeg’et og om alle mulige andre åndelige foreteelser,

og som regel forstår vi ordene på forskellig vis. Og hvis vi beslutter, at der - udover mig'et eller jeg'et - eksisterer en sjæl ... ja, så beder vi jo igen andre om hjælp i stedet for at fokusere på vores egne evner og ressourcer. Derfor har jeg - forsøgsvist - besluttet, at der er kun én åndelig eksistens, som er det oprindelige mig indeni denne fysiske krop, som jeg kalder Carsten ... og den åndelige eksistens er jeg'et ... det, som jeg kalder 'mig'.

Jeg forsøger at lære dette 'jeg' at kende ... jeg vil vide, hvad det består af ... kende dets evner ... og derfor beder jeg det om at træde frem og fortælle mig sit navn. Men det kommer jo ikke til at ske lige med det første, så indtil da må jeg finde en anden måde at bede på.

En af de sidste oder jeg skrev hed '#182. Morgenbøn', og jeg tror, det vil give mening for mig at forsøge at gøre den til min faste morgenbøn i en periode, indtil jeg finder min åndelige samtalepartner, og selvom jeg altid har fastholdt, at jeg ikke beder en fast bøn, men jeg beder om eller takker for det, der optager mit sind i øjeblikket, så gør jeg i en periode nedenstående bøn til min faste morgenbøn. Bønnen består af fem punkter, og den er en samtale med mig selv ... er det ikke mærkeligt, at jeg skrev denne ode syv uger før, jeg forlod Gud og fik brug for en anden måde at bede på. Indimellem sker der nogle ting, som på forunderlig vis kan opfattes som et varsel el-

ler en forudsigelse:

1. Jeg er. Jeg lever.

Jeg er lige her, og jeg lever lige nu.

*Jeg kan ikke gøre noget ved det, jeg gjorde i går ...
og heller ikke ved det, jeg skal i morgen.*

*Så i dag vil jeg bare være lige her og gøre det,
som gør mig glad og forekommer rigtigt.*

**2. Intet i omgivelserne kan forstyrre min ro,
medmindre jeg giver det lov.**

*Jeg drømmer om at finde den indre ro ...
en balanceret tilstand, hvor jeg kan mærke livet
og følge min vej i kosmos.*

*Men virkeligheden trænger sig forstyrrende på ...
så jeg søger ensomheden og lukker kun
verden ind i små, nødvendige doser.*

3. Jeg vil elske, ikke dømme ... mig selv i dag.

Ligesom du har også jeg meget i bagagen.

*Men der er intet at fortryde ... intet at fordømme ...
for jeg gjorde mit bedste hele vejen.*

Og for det, vil jeg elske mig selv hele dagen.

4. Alt det, jeg har brug for, har jeg allerede i mig.

Er der en gud, en skaber eller en kærlig væren?

Jeg tror det, men kan ikke være sikker.

Én ting er dog hævet over al tvivl ...

*der er intet udenfor mig selv, der kan hjælpe ...
alt det, jeg har brug for, har jeg allerede i mig*

5. Jeg vil gerne bidrage til en smule fred i dag.

*Jo mere ro, jeg finder indeni,
jo mere overskud har jeg ...
det vil jeg bruge på at gøre nogen glade ...
og måske bidrage til lidt mere fred i verden.*

Kapitel 5. Et spørgsmål om trang

Jeg har flere gange talt om længslen som den stærkeste følelse i vores fysiske liv, fordi den ligger i os som et lille minde, der husker tiden imellem vores fysiske liv. Det er en tid, hvor vores åndelige jeg - altså det væsen, som er vores virkelige jeg - hviler i den åndelige verden og nyder godt af den åndelige verdens ubeskrivelige kærlighed og omsorg. Mindet om den kærlighed skaber en længsel i vores fysiske liv og driver mange af os - som regel ubevidst - til at søge noget mere end det, som den fysiske verden viser os.

Men nu, hvor jeg har sagt farvel til Gud ... hvilket ikke betyder et farvel til tanken om eksistensen af en åndelighed i universet, men blot et farvel til en åndelig eller guddommelig bevidsthed, der styrer alting ... og nu, hvor jeg har sat mig for at forsøge at beskrive denne åndelighed med udgangspunkt i Krishnamurtis ord, ja så kan jeg ikke lade være med

at tænke: "Er det umagen værd?"

For jeg ved jo, at jeg aldrig får svarene - i hvert fald ikke det ene svar, der ikke kan være andet end det rigtige. Og med hensyn til tidshorisonten, ja så forventer jeg ikke at få svarene i dette fysiske liv. Så meningen med hele denne ekspedition skal altså findes i selve rejsen og ikke i resultatet.

**"Jeg søger,
fordi det giver mere mening
at søge end at lade være."**

Hvorfor vil jeg denne rejse? Hvorfor kan jeg ikke ligesom de fleste andre kigge på livet og begynde at nyde de muligheder, som det giver mig? Hvorfor skal jeg hele tiden lede efter de største udfordringer og pine mig selv med lange, resultatløse tankerejser i kosmos og i mit indre?

Hvis jeg skal sige det meget enkelt, lyder det således: "Fordi jeg ikke ved, hvad jeg ellers skulle lave. Fordi det ikke stiller mig tilfreds blot at være i livet og 'tage for mig af retterne'. Fordi det - selvom det er hårdt og kan forekomme omsonst og lidt ligegyldigt - giver mig mere mening at søge end at lade være med at søge."

Jeg mærker en dybfølt trang til at bruge livet på noget, der giver mening. Blot at tage for mig af livets goder virker på mig, som om jeg lader alle de mu-

ligheder, som livet er parat til at give mig, fise forbi, mens jeg bare tager 'på badeferie'. Jeg kan ikke, og jeg vil ikke. Trangen driver mig afsted.

Kapitel 6. Hvorfor har vi en fysisk verden

Hvis den åndelige verden er den oprindelige og autentiske verden ... og det, som universet dybest set handler om, hvorfor har vi så en fysisk verden? Hvorfor skabte den åndelige verden en fysisk verden? Gnostikerne siger, at det skete ved en fejl i den åndelige verden ... hvis ikke denne fejl var sket, så havde vi ikke haft noget fysisk univers. Men den køber jeg ikke.

Jeg må indrømme, at jeg er ikke i stand til at levere en sandsynlig begrundelse for, at vi har en fysisk verden ... endnu. Men jeg tror, at vejen til at finde denne begrundelse må begynde i en dybere forståelse af den åndelige verden. Hvis vi vil forstå, hvorfor den åndelige verden skabte den fysiske verden, må vi først forstå eller beslutte, hvordan vi vil forstå den åndelige verden.

Jeg har længe baseret min forståelse af den ånde-

lige verden på troen om, at der er en form for åndelig væren, der understøtter alt fysisk liv ... altså i princippet en gud, og så alligevel ikke. For i min optik er en gud et bevidst væsen, der træffer beslutninger og styrer det, som nu engang har brug for styring.

Men min opfattelse af universet er, at den fysiske verden er skabt, fordi der er en opgave, den skal løse. Det er en opgave, som ikke er beskrevet i nogen guddommelig plan, fordi ... i det øjeblik, man beskrev opgaven, ville man være nødt til - ikke blot at kende opgavens slutmål, men også at kende alle de delopgaver, der skulle løses undervejs for at nå målet. Og her er skaberen altså smartere end som så ... uanset hvad opgaven går ud på (eksempelvis at udvikle universet), så er det smarteste at dygtiggøre og understøtte dem, der skal løse opgaven. Man skal give opgaveløserne mulighed for at udnytte deres fulde potentiale og udvikle sig løbende, så de til stadighed vil være i stand til at forfine og videreudvikle de resultater og udviklingstrin, de kommer frem til.

**“Den fysiske verden er skabt,
fordi der er en opgave,
den skal løse.”**

Hvis man anerkender, at dette kunne være en dækkende beskrivelse af begrundelsen for skabelsen af den fysiske verden, så forstår man også vigtigheden af, at man ikke forsøger at styre opgaveløsernes

adfærd på nogen måde ... for gjorde man det, kunne man lige så godt have udfærdiget en komplet plan og bedt en flok engle eller lignende åndelige væsner om at udføre den. Nej ... denne opgave kan kun løses ved at give kaos, kreativitet og individualitet frit spil.

Og så kommer vi ind på et andet interessant område, når vi taler om fysiske og åndelige væsner ... vi mennesker og sandsynligvis alle levende, fysiske væsner betragter os selv som unikke ... vi er individualister ... vi siger i hvert fald 'jeg' og 'mig' hele tiden. Men hvordan er det med individualiteten, når den fysiske krop, som vi kalder 'mig', dør, og vores åndelige 'jeg' er drager til den åndelige verden?

Er vi stadig individuelle væsner, eller er fællesskabet og enheden det, der gør den åndelige verden til noget særligt? Lægger vi vores navneskilt og dåbsattest ved indgangen?

Mange sammenligner universet med et hav og vi fysiske væsner med havets bølger ... altså manifestationer af havet/universet. Vi lever en tid som manifestationer, indtil vi når en kyst, hvor bølgerne brydes og synker tilbage i havet ... det er et ganske godt billede og nemt at forstå. Men hvad er bølgen, når den trækker sig tilbage i havet ... er den stadig en bølge eller en individualitet, eller er den bare igen vand i et uendeligt hav?

Efter at have spekuleret over dette i flere år, nåede jeg frem til, at individualiteten forsvinder i den

åndelige verden ... jeg besluttede, at individualiteten er noget, der hører den fysiske verden til.

Nogle argumenterede imod og sagde: "Hvordan kan det så være, at nogle mennesker fødes med særlige evner ... hvordan kan det være, at vi pludselig møder en Mozart eller en Picasso, der tydeligvis på nogle områder kan noget mere end alle os andre, hvis ikke det er muligt at tage nogle talenter med fra et liv til det næste?"

Og jeg blev nødt til at svare: "Det aner jeg ikke." Men det kunne måske være, fordi forbundetheden i den åndelige verden er så stærk, at det føles som ét væsen ... den åndelige verden består af milliarder af væsner, men forbindelsen mellem dem er så stærk, at de på mange måder - eller måske på alle måder - handler som ét væsen. Sammenlign det med vores krop ... den består også af milliarder af celler, og alligevel opfatter vi kroppen og personen som ét væsen.

Hvis det er sådan, det er, så er min fornemmelse af, at der er tale om ét væsen, rigtig. Og så er andres insisteren på, at vi bevarer en vis individualitet også rigtig. Jeg tror, vi skal holde os til denne forklaring for nu ... den er ikke skudsikker, men lad den stå lidt ... måske bliver både du og jeg klogere, efterhånden som denne bog bliver skrevet.

Det er vigtigt ikke at forcere erkendelser ... lad dem komme i det tempo, som de er klar, og som vi

er klar til at tage imod dem og forstå dem. Men her får du lige lidt yderligere tanker, som jeg vil tage med mig videre, mens jeg skriver, og du kan tage dem med dig, mens du læser:

Til eftertanke 1: Om individualitet.

Kan det være at individualiteten kun hører hjemme i den fysiske verden? Er det i virkeligheden individualiteten, der gør det muligt for os at opleve smerten og lidelsen? Er der noget i lidelsen, som vi skal lære noget af? Og her mener jeg ikke noget, som det fysiske væsen skal lære noget af, men noget vores oprindelige og evige jeg kun kan lære gennem det fysiske væsens oplevelser og lidelser. Og er det her, vi skal finde den fysiske verdens eksistensberettigelse?

Til eftertanke 2: Om den åndelige verdens natur.

Tanken om, at den åndelige verden ikke er en form for paradys med Gud som overhovede, men at den blot består af summen af de åndelige væsener, forekommer mig rigtig. Så den åndelige verden er ikke noget som helst andet end en samling af åndelige væsener, der er på 'ferie' imellem deres fysiske inkarnationer. Og de gør alle deres bedste for at lytte til de 'opkald' om hjælp, som de får fra den fysiske verden og vise omsorg de steder, hvor det er muligt.

Hvis det er rigtigt, så er hele kosmos - altså den åndelige og den fysiske verden tilsammen - et kom-

plet, selvkørende system, der fungerer uden en driftschef eller gud. Det lyder rigtigt for mig.

Næste skridt er så, at vi må lede efter en skaber ... for hvis der ikke er en Gud, hvem er så skaberen? Jeg har skrevet om dette i flere oder ... bl.a. ‘#74. ... og ud af mørket’, ‘#114. Et fnug i universet’ og ‘#187. Et lille bitte minde.’ Sidstnævnte slutter med, at en åndelig eksistens siger: “I skaber, mens I går.” Holder den mon vand?

Kapitel 7. Gudstjeneste

To uger efter min hjemkomst fra retræten besluttede jeg at gå til gudstjeneste i den lokale kirke. Jeg havde talt med præsten en uge tidligere og aftalt et møde, fordi jeg havde brug for en anden persons vinkel på min oplevelse på retræten ... og gerne en person med et andet udgangspunkt end de spirituelle mennesker, som jeg færdes iblandt til daglig. Nu var det søndag, og jeg skulle tale med præsten onsdagen efter, så jeg tænkte, at det var godt at vise min velvilje i forhold til Gud, selvom jeg på mit møde ville fortælle hende, at jeg havde forladt ham. Og desuden havde jeg jo ikke afvist denne verdens åndelighed ... det var mere min tro på en omsorgsfuld og hjælpsom, 'personlig' gud, der havde lidt et knæk.

Så jeg følte stadig en skuffelse i forhold til Gud, da jeg kom til kirken, og jeg havde besluttet, at jeg ikke ville gå til nadver, som jeg plejede ... jeg følte,

det ville være falskt først at fornægte eksistensen af Gud og så siden tage imod Jesu blod og legeme ved alteret.

Mit formål med at komme i kirken var det, som det hele tiden havde været, nemlig at mærke universets åndelighed og sige, at jeg stod til rådighed ... at jeg var her, hvis han, hun, den eller det havde noget at bruge mig til.

Nå, men det endte selvfølgelig hverken værre eller bedre end, at jeg gik til nadver, og jeg fremsagde gudhjælpemig også Fadervor sammen med de andre. Men ... så skete der noget ... det var ikke noget pludseligt, ikke noget voldsomt ... bare en stille og rolig erkendelse indvendig, der sagde: "Find mig indeni dig."

Jeg kæmpede ikke imod ... jeg sagde ikke: "Nej, det er for sent, du gamle ... du har haft din chance." Nej, jeg forholdt mig ganske rolig og lod det sive ind ... mærkede efter ... og ganske langsomt kom erkendelsen krybende. Gud vidste, at jeg ikke købte hverken kirkens eller Martinus' eller nogen andres verdensbilleder, men at alt for mig blot er inspiration i mit forsøg på at bygge mit eget verdensbillede. Gud vidste, at jeg ikke skulle finde sandheden i ordet, men i hjertet ... han vidste, at hvis vi skulle mødes, så skulle det være indeni mig ... i et rum, som jeg selv skulle finde eller skabe og med et billede af ham, som jeg også selv skulle skabe. Jeg opfattede

det som en blåstempling af min beslutning om at følge Krishnamurtis råd om at finde alting i mig selv.

**“Jeg er ikke afklaret med
om jeg vil have en Gud i mit liv.”**

Jeg forlod kirken og gik hjem og skrev disse linjer. Og som jeg sidder her, tænker jeg, at hvis der nu er en kærlig Gud, så må jeg uanset, hvor sur jeg er på ham, indrømme, at det nok var sådan, han ville handle. Fordi - for ham er det ligegyldigt, hvordan vi møder ham, og hvordan vi ser ham ... for det handler ikke om ham, men om os.

Jeg ved ikke, hvad der skal ske nu, og jeg er ikke afklaret med, om jeg vil have en gud i mit liv. Selvom jeg har haft stor glæde af at mærke Gud og tale med ham igennem de seneste to-tre år, så har tvivlen hele tiden rumlet i mit sind ... er der en Gud, eller er det noget, som min hjerne bilder mig ind, fordi jeg ønsker, der skal være en Gud?

Én ting vil jeg holde fast i til min dødsdag, og det er, at jeg vil tro på Gud, hvis det føles rigtigt og ikke blot, fordi det føles trygt og godt. Jeg vil hellere ud i vindstyrke 12, fordi jeg ikke har nogen gud at holde mig til, end jeg vil sejle i smult vande med en gud ved min side, som jeg tvivler på.

Selvom jeg ikke ved, hvad der skal ske nu, så er jeg fortrøstningsfuld ... kombinationen af mit med-

fødte mod og den sikre maveførnemmelse, som jeg har opbygget gennem min spirituelle rejse, er mere end nok til at sikre, at uanset hvilken vej jeg vælger, så vil det være den rigtige. Der vil ske det, der skal ske ... jeg vil få de erkendelser, der er ment for mig.

Min udfordring er, at jeg skal forsøge at nyde rejsen ... finde glæden og ikke forcere. Jeg skal erkende, at det ikke er målet, men selve rejsen, som alting handler om. Og det ved jeg ikke, om jeg kan.

Kapitel 8. Den første ekspedition

Efter at jeg således havde fået en thumbs up fra Gud ... en bekræftelse på, at min vej til åndeligheden ikke skulle gå igennem ordet, men gennem hjertet, kunne jeg koncentrere mig om at begynde søgningen i mit eget indre ... og jeg glædede mig. Det føltes rigtigt ... jeg skulle ikke igennem de forhindringer, som mødte mig, når jeg søgte åndeligheden andre steder.

Jeg forsøgte at stemme mit sind til den kommende ekspedition i min indre verden. Jeg tømte min hjerne for forventninger ... for jeg havde absolut ingen ide om, hvad jeg ledte efter og langt mindre om, hvad jeg ville finde. Så jeg ønskede ikke at skabe blinde vinkler i min søgning, fordi jeg ledte efter noget særligt ... i stedet var planen at lede mig selv ind i en tilstand af den mest fuldendte åbenhed og modtagelighed, som det var mig muligt.

Jeg havde søgt den tilstand tidligere, da jeg blev inspireret af den franske forfatter, Marcel Proust, til at definere 'den viljeløse åbenhed' for mig selv (se ode '#148. Den viljeløse åbenhed' på ulendorf.dk).

Jeg har rejst en del i min indre verden, og jeg har tre favoritsteder, som jeg ynder at besøge. Det ene er det smalle hus med tilskoddede vinduer i det lille stræde inde i byen, hvor jeg mødte mig selv som fjortenårig og genså min hjemplanet med de to røde sole. Det andet er det lille værelse dybt nede i den kæmpemæssige, canadiske fyr med udsigt over dinosaurer på savannerne i Mesozoikum (jordklodens middelalder). Og det sidste er den lille, mangefarvede eng midt inde i skoven, hvor jeg dansede med stilheden og oplevede, at det er i stilheden, vi møder livet på tomandshånd. Hvor skulle jeg begynde min ekspedition?

Jeg valgte den mangefarvede eng ... det var der, jeg havde oplevet lykken mest intenst, og det forekom mig, at det var der, der var 'højest til loftet', og desuden matchede stedets åbenhed den åbenhed, jeg prøvede at stemme mit sind i.

Så tidligt om morgen en kølig oktoberdag pakke jeg min rygsæk med lidt brød og en kande the, snørrede de tykke, sorte vandresko og drog afsted mod min indre verden.

Som sædvanlig kom jeg ud i den smalle gyde ret tæt på byens centrum ... der var morgendis i luften,

en svag duft af bilos og som sædvanlig ikke skyggen af et levende væsen. Jeg tog den eneste vej, jeg kendte, ud af byen. Jeg gik godt til, og snart begyndte det at tynde ud i husene, og inden længe blev fortove og asfalt afløst af den velkendte grusvej, der førte lige ud til skoven.

Jeg glædede mig over at være tilbage efter flere års pause, og nu tyndede det ud i disen, mens solen vandt styrke ... fuglene vågnede og luften begyndte at fyldes af lyden af summende insekter og kvækkende frøer i grøftekanten. Jeg følte mig som Poul Richardt på vandretur i en Morten Korch film, og jeg begyndte at fløjte "Er du dus med himlens fugle". Det lød nu ikke særligt godt, så jeg besluttede at være stille og nød i stedet fuglesangen, den smukke skov og den vidunderlige dag.

Den lyse bøgeskov med det betagende lysindfald skiftede nu til nåleskov ... og samtidig ændrede lyden sig ... det tykke tæppe af døde grannåle gør noget særligt ved skovens lyde, og jeg vidste, at jeg efter at have været på farten i en lille times tid nu var tæt på mit yndlingssted i denne indre verden ... den mangefarvede eng, hvor kvinden, der sagde hun var stilheden, bød mig op til dans, sidst jeg var her.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om jeg mon ville genfinde hende på engen ... måske var hun igen sendt af en eller anden åndelig entitet, der var indstillet på at hjælpe min ekspedition til et godt resultat ... men nej, så let skulle det ikke gå.

Men den mangefarvede eng var til gengæld lige så smuk, som jeg huskede den ... jeg var netop kommet ud af skoven og stod nu helt stille i skovkanten og betragtede dette smukke sted midt i min indre verden ... et sted, som kun jeg og alle dyrene kendte. Derovre i den anden ende af engen gik sikahjortene roligt og græssede, og højt under skyerne svævede ørnen majestætisk; jeg fik et kort glimt af en ræv, og et pindsvin vimsede forbi mig lidt væk. Intet andet menneske havde nogensinde sat sin fod her. Følelserne vældede op i mig, og tårerne fyldte mine øjne af gensynsglæde ... jeg kiggede mig omkring og så med fryd, at alt var, som jeg huskede det ... og derovre ved sommerfuglebusken så jeg den mosbeklædte stub, hvor jeg plejede at hvile mit hoved. Jeg gik forsigtigt nærmest andægtigt derover ... tog rygsækken af og lagde mig på ryggen. Jeg kiggede op i den lyseblå himmel og så de hvide skyer drive langsomt forbi som tanker eller visioner. Så lagde jeg mit hoved tilbage på den bløde stub ... lukkede øjnene og overgav mig til alt, der ville tage mig eller berige mig.

Jeg har efterhånden lært, at hvis jeg vil i kontakt med den åndelige verden, så er intet vigtigere end åbenhed og fravær af forventninger ... det handler om at være i stand til blot at være.

I den tilstand kommer tankerne ofte flyvende, og det gør intet ... når du opdager, du er optaget af en tanke, så slip den og lad den smutte. Så vil du opleve

en kort periode af ingenting ... ren og skær åbenhed ... det rene og skære nu. Så kommer der en tanke eller to mere, og med lidt held og dygtighed bliver de efterfølgende 'nu-øjeblikke' længere og længere.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde døset i denne skiften mellem tanke- og nu-tilstand, men solen sendte de sidste stråler gennem trætoppene omkring engen, og jeg mærkede på stemningen, at skumring og mørke var lige om hjørnet.

Jeg har aldrig overnattet i min indre verden tidligere, men nu besluttede jeg, at i nat skulle være første gang. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle forvente ... kom mine indre dæmoner frem om natten? Ville jeg blive sendt tilbage til den ydre verden? Eller ville jeg blive hilst velkommen som en rejsende, der bankede på døren til et herberg.

**“Det er stilheden,” tænkte jeg.
“Kvinden, der kalder sig stilheden,
er her igen.”**

Jeg åbnede min rygsæk og tog brødet og vandet ud, så jeg kunne stille min sult før natten. Så opdagede jeg en lille pakke i bunden af rygsækken ... jeg tog den ud og til min glæde så jeg, at det var et regnslag, som ville tage den værste fugt, hvis jeg tog det over mig. Jeg huskede ikke, at jeg havde pakket det, men i min alder husker man heller ikke alt ... så langt fra.

Jeg blev færdig med at spise, og netop som mørket meldte sin ankomst lagde jeg mig tilbage med hovedet på stubben. Jeg pakkede regnslaget tæt omkring mig, så kun mit ansigt var frit ... og der lå jeg så og lyttede til mus og andre natdyr og kiggede op i den mest fantastiske stjernenat, jeg nogensinde havde set. "Vi har det hele i os," tænkte jeg ... og så lagde jeg mig til at vente på en åbenbaring eller på søvnen ... hvad der nu måtte komme først. Det gjorde søvnen.

Denne søvn, drøm eller tankerejse, om du vil, var anderledes. Mine tankerejser fører mig normalt mod kosmos ... tager mig på lysår lange rejser på få øjeblikke. Sådan var denne rejse ikke ... som jeg lå der og mærkede universet overalt omkring mig, vidste jeg, at jeg befandt mig i orkanens øje ... der, hvor alting er stille ... og måske også derfor klarere og tydeligere.

I drømmen ... eller måske var det, mens jeg var vågen ... jeg er ikke sikker, men mine øjne var lukkede, husker jeg, at jeg hørte nogle svage trin, der nærmede sig. Jeg blev ikke bange ... end ikke den mindste smule urolig. Skridtene stoppede og mine næsebor registrerede en duft, der virkede svagt bekendt ... og mens jeg mærkede blide fingrene massere mine tindinger og mit ansigt, gik det op for mig: "Det er stilheden," tænkte jeg, mens jeg mærkede lykkefølelsen vælte op i mig. "Kvinden, der kalder sig stilheden, er her igen."

Herefter forsvandt al min fornemmelse af tid og sted. Som med et fingerknips vågnede min intuition og steg til uanede højder og sendte tankeekspeditioner rundt i hele mit indre ... alt blev undersøgt ... ikke en krog af mit indre gik fri, og jeg fik en strøm af billeder tilbage ... uendelige afstande, stjernesystemer og milliarder af celler samlede i galakser ... og uendelige strømme af energier, der samlede alting i ufattelige netværk. Efter et stykke tid tog hastigheden langsomt af, og jeg mærkede, at tanker såvel som intuition og det, som jeg kalder 'mig', alle sammen søgte mod hjertet ... ingen sagde noget ... alle var musestille ... som om vi ventede på noget.

Forestil dig din krop som et bæger ... forestil dig, hvordan det føles, når bægeret langsomt fyldes ... forestil dig, når det går op for dig, at du fyldes med kærlighed ... forestil dig saligheden, når dine øjne løber over af taknemmelighed, selvom bægeret endnu kun er halvt fyldt.

**“Du er selv det hele,
og du skaber, mens du går.”**

Og forestil dig taknemmeligheden, når det går op for dig, at dette er alt det, du har drømt om og søgt efter hele livet ... det, som du har sat dig som mål i livet, men aldrig troet, at du skulle nå frem til. Det var det, der skete for mig i det øjeblik ... midt i min indre verden.

Universet åbnede sig og bredte sig ud for mig ... jeg så alle ting, som de virkelig er ... alting er levende væsner, der gør deres bedste for at vokse og overleve og udfylde den plads og løse den opgave, som er ment for dem. Og jeg så min egen opgave i livet ... at finde roen i mit indre, at lade omsorgen for alting vokse og siden bevæge mig gennem livet fra den ene rigtige beslutning til den næste ... med evnen til at vælge rigtigt og gøre det rigtige helt intakt. Og jeg så, at min opgave er at hjælpe mig selv og alle andre levende væsner med at nå deres fulde potentiale for derigennem at bære universet fra et udviklingstrin til det næste.

Jeg ligger helt stille og forsøger at mærke, om der er noget, jeg har overset. "Er der nogen eller noget bag alt dette," tænker jeg. Jeg mærker milliarder af væsner eller sjæle, om du vil ... og det går op for mig, at det var dem, der fyldte mig med kærligheden. Vi er alle forbundne ... jeg er mig, og de er dem ... individuelle væsner, og dog forbundne af kærlighed og skæbnefællesskab. Igen tænker jeg: "Er der noget bag alt dette. Er der en plan? En arkitekt? En gud?"

Og så mærker jeg, at svaret kommer til mig fra de dybeste steder i mit indre ... og jeg mærker, at dette er sandheden: "Du er selv det hele. Og du skaber, mens du går".

Noget varmer mit ansigt ... lyser på mig ... jeg ligger længe og nyder følelsen ... nænner ikke at

bryde magien ved at træde ud af søvnen og åbne øjnene. "Mon stilheden stadig er her," tænker jeg halvvågen og uklar.

Nu kan jeg ikke holde øjnene lukkede længere, min nysgerrighed tvinger dem op. Jeg ligger stadig på den mangefarvede eng med regnslaget over mig. Solen lyser på denne lille plet og holder mig dejlig varm og tryk. Jeg bliver liggende, men lader øjnene fare hen over engen ... stilheden er væk ... lidt skuffet sender jeg kærlige tanker og taknemmelighed efter hende, og jeg fornemmer et stille smil og et fingerkys til svar.

Kapitel 9. Hjem

“Hvis du forestiller dig mit liv som et stort sejl-skib, så har vejruddsigten stået på storm hele mit liv,” sagde jeg til præsten. “Jeg har kæmpet hver eneste dag og taget de største chancer for at få noget særligt ud af mit liv ... for at bruge livet godt ... og det kostede.”

Dagen var kommet, hvor jeg skulle mødes med den lokale præst for at se, om hun kunne lære mig noget om at få roen ind i mit liv. Vi sad på forreste række af kirkebænke lige ved siden af døbefonten ... der havde hun stillet tre stearinlys. “Så kan Gud, Sønnen og Helligånden lytte med,” sagde hun med et smil. Det havde jeg det fint med.

Jeg ønskede at give hende den bedste baggrund for at rådgive mig, så jeg bad hende om at give mig tid til at forklare hende, hvem jeg var, hvor jeg var i

mit liv, og hvad der var sket på retræten, som havde fået mig til at bede om mødet. “Men det er jo over 14 dage siden, jeg kom hjem fra retræten, og der er sket en ting mere, som jeg også vil fortælle dig ... noget vigtigt,” sagde jeg. Hun nikkede og bad mig om at gå i gang.

Jeg fortalte kort om mine 45 år på arbejdsmarkedet. Så om min interesse for det spirituelle, da jeg blev pensionist og opdagede, at jeg var på vej til at spille mit liv. Jeg fortalte om mine oder, og jeg læste den ikke publicerede ode op (#189. ... så farvel da, Gud), som jeg skrev om natten på retræten i Randers.

Jeg fortalte, at jeg på det tidspunkt besluttede, at jeg ikke ville skrive flere oder, men at jeg ville forsøge at finde et roligt og ensomt sted at leve, og at jeg ville lade mig inspirere af Krishnamurtis ord og finde min nye spirituelle vej og måske Gud eller noget, der lignede, i mit eget indre.

Jeg fortalte hende så, at der til min store overraskelse var sket noget særligt, da jeg var til gudstjeneste få dage efter min hjemkomst fra retræten. Og så læste jeg kapitlet i denne bog, der hedder ‘Gudstjeneste’. Derefter tav jeg og lod hende komme til orde.

Hun sagde, at det første ord, der kom til hende under min fortælling, var ‘Hjem’.

Hjem ... både i betydningen mit fysiske hjem,

men endnu mere i betydningen 'hjem til Gud'. Hun fornemmede, at hele min livsrejse handlede om at finde hjem ... måske til Gud, måske til et sikkert fysisk hjem ... måske til noget tredje ... eller måske det samme bare med andre ord på.

Jeg sad og tyggede lidt på det ... forsøgte at holde hendes ord op mod følelserne i mit indre. Så nikkede jeg og sagde: "Den kan jeg godt købe."

Jeg mærkede tydeligt i mit indre, at min rejse ikke handlede om selve rejsen, men om at komme frem ... måske hjem (se ode '#58. Den lange rejse' på ulendorf.dk). I mine oder siger jeg igen og igen til mig selv, at rejsen er uendelig, og at det er selve rejsen og ikke målet, som det handler om ... og alligevel kan jeg mærke utålmodigheden i mit indre og desperationen for at nå i mål. Jeg har ikke lyst til 'bare at være her' i livet ... mit liv skal have et mål, og hvis jeg gør livet til en kamp af den grund, så må jeg prøve at leve med det ('#26. Ode til krigeren').

Jeg sagde til præsten: "Nogle mennesker søger Gud, fordi de har brug for tryghed. Jeg søger Gud eller det åndelige, fordi jeg er nysgerrig, og fordi jeg gerne vil bruge mit liv så godt som muligt."

Som jeg sagde disse ord, mærkede jeg, at jeg blev nødt til at kigge nærmere på denne sandhed, som jeg havde skabt om mit eget liv? Har jeg virkelig ikke brug for tryghed ... er det kun nysgerrighed? Jeg ta-

ler i mine oder meget om min trang til at søge ... og jeg har forklaret, at det udspringer af et lille bitte minde ('#187. Et lille bitte minde') om vores tid i den åndelige verden imellem vores inkarnationer ... vi husker ubevidst en kærlighed så stor så stor, at vi ikke kan lade være med at bruge store dele af vores fysiske liv på at genfinde den. Men vi finder den ikke, før vi dør og igen vender tilbage til den åndelige verden eller til Gud, om du vil.

Som jeg sad der på første række sammen med præsten og forsøgte at kombinere hendes ord med de mange følelser indeni, mærkede jeg også en trang til at blive ét med Gud ... jeg vil ikke kalde det tryghed ... hellere nærhed og samhørighed og fremfor alt en milepæl og en trædesten, hvorfra jeg kunne fortsætte min rejse. Hvis du selv har rejst, vil du vide, at man kommer ikke langt uden nogle trædesten, der kan bringe en videre over floden.

**“Intet i omgivelserne
kan forstyrre min ro ...
medmindre jeg giver det lov.”**

Jeg har ikke dyrket trygheden i mit liv ... jeg har aldrig søgt parforhold på grund af ønsket om tryghed ... jeg startede ikke min egen virksomhed, fordi jeg ønskede tryghed. Nej, hele mit liv har alle mine handlinger været drevet af ønsket om at præstere ... udrette noget ... og måske også om at vide mere.

Men nu kan jeg mærke, jeg må forfølge denne tankerække en anden gang ... jeg må tilbage til mødet med præsten.

“Hvis vi skal blive mere konkrete,” sagde jeg til hende, “så vil jeg gerne tale om min vrede. Jeg ved, at jeg gør mit bedste i alle relationer, og når jeg på trods af min indsats bliver uretmæssigt kritiseret, bliver jeg vred. Og det værste er, at jeg slet ikke har lyst til at blive god igen ... jeg vil hævne mig på den, der har kritiseret mig.”

Jeg betonedede dog også, at jeg er blevet meget bedre til at lade tingene fare, fordi jeg har lært, at jeg ikke skal handle overilet, men at jeg skal lade der gå nogle dage.

“Jeg vil gerne nå til et sted, hvor jeg med fuldstændig indre ro lytter til kritikken og måske spørger ind og derfra så beslutter, om jeg vil blive i det og tage det til mig, eller om jeg vil gå min vej,” sagde jeg.

Jeg ved, at livet er fuld af oplevelser - herunder også de ubehagelige. De findes overalt ... det vil ikke hjælpe at flytte, for aben flytter med. Der er kun én ting at gøre, og det er at blive bedre til at håndtere disse udfordringer.

Der findes en buddistisk bøn (#182. Morgenbøn'), hvor en af de fem bønner lyder: “Intet i omgivelserne kan forstyrre min ro ... medmindre jeg giver det lov.” Det er ikke nogen nem livssætning at

leve efter, men det er det, som jeg vil forsøge.

Og her blev vi enige om at slutte vores møde. Ikke med noget egentligt resultat, men med en del tankestof til inspiration. Det var ok. Og så vil jeg i øvrigt forsøge at finde ud af, hvad 'hjem' er.

Kapitel 10. Vredens barriere

Det var søndag. Præsten talte i sin prædiken om fængsler, som vi bygger omkring os selv, og med forbehold for, at jeg ikke har forstået det helt rigtigt, så tror jeg, hun talte om følelser eller sårbarheder, som vi bygger mure omkring for at beskytte os selv. Men beskyttelsen kan vise sig at blive et fængsel for os. Jeg kom til at tænke på min vrede ... bliver min vrede i virkeligheden et fængsel for mig selv ... en barriere på vejen mod selvforståelse og indre ro? Gør jeg min vrede til en så fast del af mig selv, at jeg ikke kan slippe den?

I torsdags overværede jeg et spirituelt foredrag, hvor Stine talte om det at være i lyset og stryge de dårlige påvirkninger af sig. Jeg forbandt det straks med at lære at håndtere de udfordringer, livet byder mig, på en måde, så jeg kan undgå vreden og især undgå, at den går ud over mig selv og ødelægger min

mulighed for at finde den ro i livet, som jeg længes sådan efter.

Jeg vil lige tilføje, at der er det særlige ved den spirituelle verden, at vi dybest set ikke forstår den, for der ingen, som har besøgt den og kommet tilbage med øjenvidneberetninger ... jo, der er nogle nærdødsoplevelser, men de har jo kun lige 'været inde og snuse'.

Men mange har nogle spirituelle oplevelser, som forekommer fuldstændig virkelige for dem selv, og som de gerne vil beskrive ... Stine brugte ordet lyset om en oplevelse, som andre ville kalde noget andet. Derfor forholder jeg mig blot til ordene uden at forsøge at forbinde dem til en bestemt lære eller til noget andet.

Jeg læser - som du måske ved - stort set ikke, fordi jeg ønsker at skabe mit eget verdensbillede så upåvirket af diverse mestre og guruer som muligt. Så jeg har kun få referencer at hænge forklaringer op på og sammenligne dem med. Derfor falder det mig ganske naturligt blot at tage Stines ord for pålydende ... altså give dem den værdi, som jeg tror, de er afgivet med.

Men hvad betyder det da sådan rent lavpraktisk i hverdagen at lade være med at bygge fængsler for sig selv og at stryge de dårlige påvirkninger af sig? Det betyder, at jeg skal finde en måde at håndtere dårlige eller negative påvirkninger på. Jeg kan ikke undgå

dem ... altså må jeg lære at håndtere dem.

Jeg prøvede at forestille mig, hvordan jeg kunne tænke mig at opføre mig, når jeg bliver angrebet eller kritiseret. Jeg kunne godt tænke mig at være i en indre balance og ro. Jeg kunne godt tænke mig at være i stand til at lytte til kritikken og tage den med så meget ro, at jeg kunne spørge ind til ting i kritikken, som jeg gerne vil have uddybet. Når jeg så føler, at jeg forstår kritikken, så vil jeg gerne kunne beslutte, om det er en kritik, jeg skal tage mig af og måske ændre min adfærd ... eller om det er en kritik, som bunder i afsenderens egne problemer, og hvor jeg bare var den nærmeste, som han eller hun kunne lade den gå ud over. Og hvis det sidste er tilfældet, så skal jeg bare vende om på hælen og gå ... der er ingen grund til at bruge mere tid på den slags mennesker. Jeg behøver ikke skælde ud og korrekse ... den trang må jeg fjerne fra mit sind, selvom jeg har så meget lyst til at skælde ud og give tilbage af samme skuffe.

**“Vis mig smerten og lær mig
at komme igennem den.”**

Nogle dage senere lykkedes det mig at formulere det mål, som jeg skal sigte efter, således: “Jeg må ikke lægge låg på vreden for at blive den kvit ... jeg skal gå igennem den. Jeg skal acceptere, at de mennesker, der gør mig vred, er, som de er. Jeg vil ikke sige, der

er noget galt med dem ... ej heller, at de er præcis, som de skal være. Nej ... de er som de er, og hvis deres opførsel ikke gør mig godt, skal jeg bare vende mig fra dem.”

Jeg synes, det er meget vigtigt ikke at afvise kritik, før man ved, hvad den går ud på ... man skal ikke filtrere livets dårlige oplevelser fra for tidligt, for der er sandsynligvis mere at lære af dem, end af de gode oplevelser. Derfor er jeg på vagt, når mennesker taler om at beskytte sig selv ... jo, jeg vil da også gerne beskytte mig selv, men jeg vil ikke beskytte mig så meget, at jeg risikerer at gå glip af den lærdom, der kan være i dårlige oplevelser og lidelse. Hele mit spirituelle liv har jeg holdt fast i, at jeg vil lidelsen, fordi det er lige så meget lidelsen som glæden, der skal bringe mig videre. Jeg vil ikke skjule noget for mig selv, bare fordi det er lettere og mere behageligt at springe det over, og jeg ønsker ikke at bygge en glansbillede verden, hvor alt er fryd og gammen ... nej tak, vis mig smerten og lær mig at komme igennem den.

Jeg har fortalt dig om en af Krishnamurtis læresætninger ... den om, at vi indeholder det hele selv. Men der er en anden af hans sætninger, der tiltaler mig. Den lyder nogenlunde sådan her: “Du må lære at se tingene, som de er. Du skal ikke dømme og vurdere ... blot registrere. Skræl alle autoriteter væk ... ydre autoriteter og normer, der beskriver tingene på

en bestemt måde. Og dine egne indre autoriteter ... de vaner og dogmer, du har opbygget gennem livet, som gør, at du ser på verden på en bestemt måde.”

Det giver jo god mening at forsøge at se tingene, som de er og ikke igennem et tillært filter. Men når det så er sagt, bliver jeg nødt til at tilføje, at meningen med at tage disse ting ind, jo er at blive kloge-re ... så på et tidspunkt bliver vi nødt til at vurdere dem og vælge, hvilke af dem, der skal være en del af vores verdensbillede, og hvilke der skal ud med badevandet. Og jeg tror, at det også er Krishnamurtis holdning ... at vi selvfølgelig skal vurdere, men først efter vi har taget påvirkningerne ind ... de skal ikke ‘stoppes ved hoveddøren’.

Hvis jeg skal forsøge at konkludere et eller andet i dette kapitel ... forsøge at beskrive, hvad jeg vil lære af disse oplevelser, så må det være, at jeg ikke længere vil lade min ro forstyrre af mennesker, der har et problem i dem selv. Hvis problemet vedrører min opførsel, vil jeg vurdere, om det er noget, jeg skal tage mig af, eller om det er en opførsel, som jeg vil tillade mig selv.

Jeg skrev det ganske præcist og flot i ode ‘#182. Morgenbøn’: “Intet i omgivelserne kan få lov til at forstyrre min ro, medmindre jeg giver det lov.” Det stammer fra en buddhistisk bøn. Så kan det da ikke siges bedre, vel?

Kapitel 11. Marcel

Det er over et år siden, jeg så Marcel. Dengang mødtes vi på bænken på engen med udsigt over Isefjorden, og det var et stykke tid siden, vi havde set hinanden, og nu er det endnu længere siden (se ode '#163. En ode om venskab' på ulendorf.dk). Det er som om behovet for at ses ganske langsomt er blevet mindre. Der var en tid, hvor jeg havde meget brug for ham ... han har måske trukket sig lidt, fordi han fornemmer, at den tid er slut ... at jeg er blevet mere 'selvkørende'?

Jeg har ikke følt et stort savn, så måske har han set rigtigt ... "der er ikke brug for mig mere". Det var sikkert rigtigt for nogen tid siden, men det er ikke rigtigt nu. Jeg har sat Gud på hylden indtil videre, og jeg bliver nødt til at finde 'noget', der kan udfylde den plads, som jeg over det seneste par år har givet ham i mit hjerte.

"Er dette 'noget' Marcel?" vil du måske spørge.

Nej, det er ikke Marcel ... jeg har stadig ikke helt styr på, hvad Marcel er ... om han er mig selv eller en skytsengel eller noget tredje. Jeg ved det ikke ... men jeg hælder mest til at tænke på ham som noget udenfor mig selv ... måske en skytsengel, selvom jeg ikke er helt sikker på, hvad en skytsengel er ... eller om de overhovedet eksisterer. Marcel er følelsesmæssigt den storebroder, jeg aldrig har haft ... en, der er der for mig når som helst ... en jeg kan tale med om hvad som helst ... ja, han er sådan en, som vi allesammen ville ønske, at vi havde. Og sådan en har jeg altså.

Og nu har jeg ikke set ham i over et år ... tiden er bare gået, og jeg har åbenbart ikke haft brug for ham. Men det har jeg nu, og jeg ved ikke, hvor eller hvordan jeg skal finde ham. Jeg tænker, at han vil finde mig, når han mærker, jeg er i nød.

Netop som jeg skriver dette mærker jeg, at jeg skal søge ham i min indre verden ... der har jeg aldrig mødt ham før ... men hvorfor ikke? En engel kan vel rejse indeni os lige såvel som udenfor os? Jeg mærker, han vil møde mig i værelset i Mesozoikum ... det lille værelse dybt nede i det canadiske fyrretræ i min indre verden med udsigt over savannen med flyvende øgler og dinosaurer.

Jeg bevæger mig forsigtigt ned af trapperne inde i den gigantiske fyr. Trinene er hugget ud af træets kerneved og fører nedad og nedad ... jeg ser ingen lamper,

men alligevel er der lys nok til, at jeg kan træde sikkert.

Jeg var taget afsted til min indre verden dagen efter, jeg havde mærket Marcels kald, og nu kan jeg næsten ikke holde tempoet nede, så meget glæder jeg mig til at se ham igen.

Jeg stopper, da jeg når til afsatsen med den lille trædør ... bag døren ligger mit lille værelse i jordens middelalder - også kaldet Mesozoikum. Det er flere år siden, jeg var her sidst, men jeg ser det lille værelse klart for mit indre blik ... sengen ovre til venstre, det lille bord med en enkelt stol står lige foran den store åbning, der vender ud mod savannen, og jeg mærker allerede nu varmen og den trygge fornemmelse, som værelset favnede mig med, sidst jeg var her.

Jeg kan ikke vente længere ... han er lige bag den dør ... jeg rækker ud efter håndtaget ... trykker det ned og skubber døren op. I næste øjeblik ligger jeg i hans arme ... jeg mærker hans faste bryst, hans arme omkring mig og jeg mærker savnet. Først nu ved jeg, hvilket savn det har været at være uden ham så længe.

Jeg hulker ubehersket af glæde og bliver i hans arme et stykke tid, indtil gråden langsomt stilner af ... Marcel siger intet, smiler blot det kærlige smil, som jeg har lært så godt at kende. Han hjælper mig hen til sengen, hvor jeg kan sidde og sætter sig selv på den lille stol.

Vi siger intet ... sidder blot længe og betragter hinanden. Han ligner sig selv, men det er jo det,

engle kan - tror jeg - de ældes vist ikke. Han ligner stadig en engelsk gentleman fra starten af 1900-tallet ... skotskternet tweedjakke med en vest under og skotskternede knickers, lange uldstrømper og brune, nypudsede lædersko. Håret velklippet med enkelte grå stænk, læberne altid formede i et venligt lille smil, og så de mildeste af alle milde øjne. Blå.

Og så begyndte han at tale til mig: "Det er otte år siden, vi mødtes første gang, og sikken en forvandling, du har været igennem," sagde han. "Og tænk, at du har gået vejen alene ... det var det, jeg håbede ville ske, da jeg forlod dig og fjernede savnet af mig fra dit sind. Jeg håbede, du ville komme længere på egen hånd end sammen med mig ... og se, hvor det har bragt dig. Erkendelserne har på det nærmeste stået i kø, og du har ovenikøbet erkendt, at Gud ikke er et væsen, men en samling af forbundne sjæle ... Gud er jer allesammen ... og du ved det. Du har suget inspiration til dig fra alt, du mødte, og alligevel har du formået at være tro mod din overbevisning om, at sandheden skulle være din egen sandhed og ikke nogen andens."

**"Guds sprog er stilhed.
Ethvert ord, vi sætter på,
er blot mangelfuld oversættelse."**

Og Marcel fortsatte: "Du er nået så langt i din

udvikling, at jeg nu kan fortælle dig ting, som du ikke ville have været i stand til at forstå tidligere ... jeg ved ikke, om det er den fulde fortælling, men det er alt det, som jeg ved, og jeg er sikker på, at du selv vil fortsætte videre fra det sted og opdage endnu mere ... hvis der er mere.”

“Der er blot et lille problem ... noget, som du også selv har påpeget i forbindelse med religioner og andre forklaringer om spirituelle forhold ... nemlig, at den åndelige verdens sprog - vi kan kalde det Guds sprog - er stilheden, og at ethvert ord, som vi bruger for at beskrive den åndelige verden blot bliver en mangelfuld oversættelse. Den åndelige verden skal ikke forstås gennem ord og med intelligensen, men mærkes med intuitionen.”

“Derfor vil jeg ikke fortælle dig historien med ord, men jeg vil vise dig den med billeder, følelser, lyde og stemninger ... direkte i dit sind. Du vil få en fuldstændig forståelse af, hvordan alting hænger sammen ... du vil opleve det, som om du er der. Om du vil være i stand til at fortælle det videre til dine læsere med ord ... ja, det er jeg meget spændt på. Men hvis nogen kan, så tror jeg, det er dig.”

Jeg lukkede øjnene og åbnede mit sind og hjerte ... og jeg blev suget ud i mørket ... ud og ud og ud i kosmos. Farten var vanvittig ... nærmest som tanke-spring fra en galakse til den næste ... ikke noget med lysets hastighed her ... nej, det var der ikke tid til ...

jeg rejste nærmest fra fingerknips til fingerknips ... for hvert knips en ny galakse, og selvom jeg ikke forstod nødvendigheden af de store afstande i universet, så kunne jeg nu se, at de ikke var noget problem for den tankerejsende.

Og så stoppede det hele ... næsten ... Marcel mærkede, jeg havde svært ved at kapere hastigheden og mængderne af data, og han satte tempoet ned til noget, der lignede lysets hastighed ... fra jorden til solen på otte minutter ... det var stadig hurtigt, men trods alt en hastighed, som jeg kunne fatte.

Jeg lå der i universets fysiske mørke, og jeg opdagede, at det slet ikke var mørke. Og selvom jeg ikke kunne se noget med mine øjne, så mærkede jeg tilstedeværelsen af milliarder af væsner eller sjæle. Jeg mærkede den langsomme og rolige puls i denne gigantiske organisme, vi kalder universet. Og vejrtækningen ... én gang ind og ud for hvert århundrede. Kærligheden strålede overalt omkring mig, og forbundetheden trivedes i gigantiske, usynlige netværk, der strakte sig igennem hele kosmos.

Som et teatertæppe, der blev trukket langsomt fra, åbenbarede formålet med alting sig ... ønsket om at hjælpe og vise omsorg. Milliarder af sjæle havde travlt med at hjælpe næsten lige så mange fysiske skabninger overalt i dette univers. Alting sprudlede af det liv og den foretagsomhed og kreativitet, som vi kun finder, når sindet slippes fri ... og jeg tænkte: "Er det mon her, Gud bor?" Og straks fik jeg svaret:

“Ja, det er her, Gud bor. Det er her, vi skaber Gud. Vi er allesammen forbundne, og mængden af os er Gud.” Jeg smilede lykkeligt for mig selv, da det gik op for mig, hvor enkelt alting er ... bevidstheden, der er grundlaget for alting, udspringer fra os alle, og fællesskabet og kærligheden binder alting sammen. “Jeg vidste det,” tænkte jeg, “det mest komplekse bygger altid på den mest enkle og logiske ide.”

**“Man må kende døden
for at forstå evigheden.”**

Og jeg tænkte på Jesus på korset, der sagde: “Min Gud, hvorfor har du forladt mig?” ... og jeg forstod, at han havde mistet fornemmelsen af forbundetheden, ligesom jeg selv så ofte gør. Guddommeligheden og mængden af sjæle er evig og altid til stede, men vores fornemmelse for den kan komme og gå.

Som jeg gennemtrawlede dette levende univers med Marcel forstod jeg pludselig begrebet evighed: “Alle disse sjæle er universets ophav og inderste kerne ... det, som universet i virkeligheden består af. De er aldrig født og aldrig skabt, for de har altid været ... de er evige ... her rettede jeg mig selv: *Vi er evige.*”

Og jeg indså, at forgængeligheden - fødsel, liv og død - kun findes i den fysiske verden. Derfor er perioder med ophold i den fysiske verden nødvendige for alle sjæle ... for man må kende døden for at forstå evigheden.

Jeg var udmattet. Selvom min fysiske krop ikke var med på denne rejse, så var indtrykkene overvældende ... du må huske på, at vi ikke er bevidste om vores åndelige potentiale under vores fysiske inkarnationer, så alt dette var fuldkommen nyt for mig.

“Vi tager hjem nu,” hørte jeg Marcel sige, og det næste, jeg huskede, var, at jeg lå på sengen i mit værelse i Mesozoikum ... Marcel duppede min pande med en fugtig klud. Jeg nåede lige at mærke taknemmeligheden over den store indsigt, som han havde givet mig på rejsen, før jeg faldt udmattet i søvn. I det, der forekom dage drev jeg ud og ind af søvnen, og hver gang jeg vågnede lidt, så jeg Marcel sidde tålmodigt på den lille stol ved bordet. Jeg smilede og faldt i søvn igen.

Da jeg endelig vågnede og følte mig frisk, var Marcel væk. Jeg blev lidt skuffet, men erkendte, at det var sådan det måtte være. Jeg kom med lidt besvær op fra sengen og gik hen til den store åbning, der vendte ud mod savannen ... jeg stod længe og betragtede livet på jorden, som det udfoldede sig 65 millioner år, før jeg kom ud af moders skød.

“Ufatteligt,” var min første tanke. “Tænk at være en del af dette. Ufatteligt.”

Turen hjem til den ydre verden foregik næsten som i en døs ... jeg havde stadig svært ved at kapere alt det, jeg havde set og de indsigter, jeg havde fået. Før jeg nåede hjem til den ydre verden igen, havde

jeg truffet min beslutning: “Jeg skal ikke forsøge at forstå alt dette ... jeg skal bare være her ... gøre det, der føles rigtigt ... være den bedste version af mig selv. Det er det, som alting handler om ... at være den bedste version af sig selv.”

Kapitel 12. Jeg skaber Gud indeni.

Jeg blev mere og mere parat til at forlade tanken om en Gud, der lignede ham, som kirken fortalte mig om. Dels fordi jeg følte, han svigtede mig på re-træten ... men også fordi det som ugerne og måne-derne forløb, gik op for mig, at det var en proces, der havde stået på et stykke tid.

Jeg havde gjort meget for at sinke processen ... jeg var gået i kirke, havde taget på kristne retræter ... ja, jeg havde endog læst "En russisk pilgrims beret-ning", selvom jeg normalt ikke læser bøger, og havde forsøgt at bede Jesusbønnen i ledige stunder på da-gen. Så hændelsen på retræten var blot den berømte dråbe, der fik bægeret til at flyde over. Det var den hændelse, der fik min tvivl om Gud til at dukke frem igen. Jeg blev i tvivl om, fornemmelsen af Gud blot er noget, som min hjerne finder på, fordi den og jeg har brug for det ... eller om der virkelig er en gud.

Men selvom jeg var parat til at skrotte Gud ... eller i det mindste sætte ham op på hylden et stykke tid, så var jeg ikke var parat til at skrotte tanken om en åndelig verden ... dette univers må simpelthen have et åndeligt eller guddommeligt aspekt for at give mening. Og som du ved, så fandt jeg en vej til at fortsætte min rejse i Krishnamurtis ord: "Du er selv det hele ... guden og guruen, mesteren og læreren, eleven og den studerende. Du har det hele i dig, og du skal finde alle svarene i dig selv."

Det gav mig et punkt at starte fra, men det efterlod også et hul med hensyn til bøn. I gamle dage ville jeg ikke vide af bøn, men jeg havde opdaget, at det var rart at have nogen at snakke spirituelle og følelsesmæssige sager med ... én at bede om små tjenester og én at vise sin taknemmelighed, når noget var gået ekstraordinært godt. Og det manglede nu ... med ét havde jeg ingen at rette min taknemmelighed og alt det andet imod. Jeg nægtede at bede til mig selv, selvom Krishnamurti siger, at vi har det hele i os selv. Det er altså for mærkeligt at begynde sin bøn med: "Kære Carsten ...", nej, man kan ikke bede til sig selv.

Så jeg begyndte at kigge mig om i mit eget indre efter ressourcer, kompetencer og evner, som måske kunne danne basis for en ny måde at bede på ... en ny måde at forholde sig til det åndelige eller gud-

dommelige på ... en ny måde at tænke Gud på og en ny måde at være i livet på.

Hvad nu, hvis den universelle bevidsthed ikke ligger hos en gud, men udspringer fra os alle? Jeg begyndte at opfatte den åndelige verden, som summen af åndelige væsner ... summen af sjæle overalt i universet. Hvad nu, hvis der ikke er nogen Gud, der styrer disse sjæle? Hvad nu, hvis det i virkeligheden er summen af disse sjæle, som er det, vi kalder Gud?

Hvad nu, hvis disse sjæle reagerer på vores - altså de fysiske væsners - kald om hjælp, og kommer til os for at hjælpe, ligesom celler i kroppen kommer for at hjælpe andre celler, når der er brug for det ... fx. på grund af sygdom? Kroppens system fungerer jo tilsyneladende, uden at der er en overordnet styring af det ... cellerne kommer til hjælp, fordi det på en eller anden måde ligger i deres dna at hjælpe.

Hvad nu, hvis den åndelige verden fungerer på samme måde? Hvad nu, hvis det ligger i sjælens dna at hjælpe andre, når der er behov for det ... så ville min fornemmelse af, at der eksisterer noget åndeligt ... og min fornemmelse af, at der kan komme hjælp, når jeg beder om det ... være rigtig. Og hele systemet ville jo fungere, uden at der behøvede at være en almægtig gud involveret. Og i øvrigt underbygger det jo tanken om, at den åndelige verden er fyldt med kærlighed, som er det, vi hører fra nær-dødsoplevelser og ofte selv fornemmer.

Disse tanker tiltalte mit intellekt ... jeg brød mig ikke om den megen lovprisning af Gud i kristendommen, og jeg brød mig ikke om tanken om en storslået guddommelig plan i Martinus' kosmologi.

Til gengæld kunne jeg rigtigt godt lide tanken om, at det er alle os ... alle os almindelige mennesker/væsner, der skaber det hele ... også det, som vi kalder Gud. Og når jeg beder til Gud - og det kan vi for min skyld godt blive ved med at kalde ham - så beder jeg om hjælp fra alle sjæle i kosmos. Og dem, der har evnerne og tiden til at hjælpe mig, kommer styrtende til.

**“Hvordan er det lige,
at jeg skaber Gud i mig selv?”**

I den proces havde jeg også ordet ‘Gud’ oppe at vende ... skulle jeg helt stoppe med at bruge ordet ‘Gud’ og lade være med at tale om noget guddommeligt i det hele taget? Jeg mener ... selvom noget er åndeligt og dermed forholdsvist uforståeligt for os, behøver det jo ikke være guddommeligt. Nå, men jeg besluttede, at det nok var lidt for tidligt at træffe beslutningen om at fjerne Gud og guddommelighed fra min ‘ordbog’ ... måske i en senere inkarnation, hvor jeg har lært at telepatere, så jeg kan forklare præcist, hvad jeg mener.

Men her, hvor jeg er nu, er jeg nødt til at bruge

ordene, og så må jeg leve med ordenes begrænsninger og åbenbare risiko for at blive misforstået.

Det var på dette tidspunkt i min tankerejse og med alle disse overvejelser som baggrund, at ordene kom til mig: "Vi skaber Gud i os selv." Det lød bare så rigtigt. Nu, hvor jeg har gået og tænkt over det i en periode, har tanken rodfæstet sig i mig og har fået karakter af en sandhed. Og nu trænger spørgsmålet om den rent praktiske metode sig på ... altså ... hvordan er det lige, at jeg skaber Gud i mig selv?

Jeg tror, det er meget enkelt: Når vi begynder at mærke forbundetheden til alle levende væsener ... både dem, der er åndelige og dem, der er fysiske, så er vi i færd med at skabe gud inde i os selv.

Når vi mærker fluens angst, når den tapper mod ruden for at komme ud i det fri. Eller mælkebøttens glæde og stolthed, når det lykkes den at bryde op gennem en sprække i asfalten og søge mod solen. Når vi mærker smerten i den hjemløses tomme mave og barnets jubel, når det cykler de første ti meter uden at vælte. Og når vi begynder at fornemme, der er væsner i universet, der elsker os og gerne vil hjælpe os. Ja, kort sagt, når vi mærker åndeligheden i alting og fornemmer, at vi allesammen er én organisme ... da begynder den universelle væren at vokse indeni os. Og så er vi i gang med at skabe Gud.

Og hvor går rejsen så derfra? Jo, den handler

om, at vi skal styrke vores åndelighed ... være os den mere bevidst. Vi skal styrke den ad to veje ... dels gennem mental åbenhed og modtagelighed og dels ved at vise kærlighed og omsorg for alle levende væsner. Vi skal være parate til at modtage ny lærdom fra universet, og vi skal styrke dens rodfæstelse i os ved at bruge den til at vise mere kærlighed og omsorg.

Kapitel 13. Den viljeløse åbenhed

Jeg var klar over, at fornemmelsen af at være forbundet med alting sikkert aldrig ville blive en permanent del af mit liv ... men jeg besluttede, at jeg ikke kunne bruge mine sidste år på noget mere meningsfuldt end at søge denne forbundethed og måske finde ind til det, som jeg vil kalde 'den ideelle tilstand'.

Jeg vidste, at det ville blive nødvendigt at justere min hverdag og mit liv for at gøre fremskridt. Virkeligheden påvirker os allesammen igen og igen ... flere gange om dagen ... og jeg tror, den er umulig at flygte fra. Selv hvis jeg - som jeg så ofte havde tænkt over det - flyttede op til et lille hus i de svenske skove, ville den aben flytte med. Så jeg bliver nødt til at gøre det her, hvor jeg er.

Hver gang, jeg bliver påvirket af virkeligheden på en ubehagelig eller forstyrrende måde, vurderer jeg, om årsagen til forstyrrelsen er noget, jeg kan og vil

‘skrælle væk’ og fjerne fra mit liv.

Men der er også andre måder at nærme mig forbundetheden på, og de stammer alle fra mine år som odeskriver ... jeg fik virkelig mange erkendelser i de syv år, hvor jeg skrev oder, og jeg fortalte om disse erkendelser og skrev dem ned, så jeg har dem til evigt eje.

En af de første store erkendelser var åbenheden ... den kom, da jeg havde skrevet i fem-seks år. Jeg begyndte at træne mig selv i at åbne mit hjerte og mit sind mod den spirituelle verden. Jeg har ikke nogen særlig metode, som jeg kan fortælle dig om, og eftersom jeg ikke tror på guruer eller læser de store tænkeres bøger, så kunne jeg ikke gøre andet end at prøve mig frem.

Første gang, jeg stødte på erkendelsen af vigtigheden af åbenhed, var på et kursus på Løgumkloster Refugium. Jeg overværede et foredrag om Marcel Proust ... en fransk forfatter, som jeg - ignoranten Carsten - aldrig havde hørt om før. Hans værker sagde mig ikke noget, men det gjorde hans grundlæggende filosofi ... ‘den viljeløse erindring’. Jeg anerkendte ikke, hvorfor netop de ord talte til mig, men de inspirerede mig til begrebet ‘den viljeløse åbenhed’ ... en åbenhed, der er fuldstændig ubesluttet og derfor en helt naturlig del af min åndelige tilstand.

Det er ikke nok at have et mål for at gennemgå en forandring, men det er en hjælp ... så med formule-

ringen af disse ord havde jeg givet mig selv et mål at gå efter: 'Den viljeløse åbenhed' (se ode '#148. Den viljeløse åbenhed' på ulendorf.dk).

Tanken bag er, at hvis jeg er så åben rent mentalt, som det er mig muligt at være, så vil jeg være i stand til at tage så meget som muligt ind af det, som universet sender min vej. Så kan jeg ikke gøre mere.

Så man kan sige, at alt andet i livet blot handler om, at finjustere og øge denne åbenhed og gøre den til 'standard mig'. Og her kommer nogle andre elementer ind i billedet.

Jeg mærkede, at stilheden er vigtig. Hvis du fylder dit liv med alskens aktiviteter, og lader virkeligheden påvirke dig hele tiden, så vil du aldrig nå frem til stilheden ... aldrig opleve den ... og hvis du ikke er stille, så hører du ikke det, som jeg kalder 'universets sang', som er, når universet eller Gud taler til os. Og hvis du lytter, men ikke hører, fordi du er i larmende omgivelser eller omgivelser, der hele tiden lægger beslag på din opmærksomhed, så hjælper det jo ikke, at du har et mål, som du ønsker at nå (se ode '#154. Om at leve stille' på ulendorf.dk).

Stilheden hænger ofte sammen med den fysiske situation, som vi kalder stilhed ... det vil sige 'uden lyd'. Men sådan behøver det ikke nødvendigvis at være ... essencen af den stilhed, som jeg taler om, er, at der ikke er noget, der forstyrrer dig og stjæler din opmærksomhed. Du kan fx. godt sidde i et tog,

hvor mennesker snakker omkring dig og hjulene larmer mod togskinnerne. Hvis du er stille indeni ... tømmer dit sind for tanker ... eller følger en inspirerende række af tanker stille og roligt, så er du stadig modtagelig for universets sang ... i mine øjne.

Jeg mærkede også, at den indre ro er vigtig. Det lyder næsten som det samme, som stilheden, men den begynder et helt andet sted ... jeg vil kalde den 'mildheden' for at gøre det lettere at skelne mellem den og stilheden (se ode '#164. Det milde menneske' på ulendorf.dk). Den begynder der, hvor du ikke lader hændelser ophidse dig og gøre dig vred eller ked af det. Den begynder der, hvor du selv bliver i stand til at afgøre, om en hændelse skal påvirke dig eller ej.

For mig er det en svær disciplin ... jeg bliver vred, når nogen sårer mig, og jeg får lyst til at give igen af samme skuffe ... det ved du, hvis du har læst kapitlet om 'Vredens barriere'. Selvom jeg ved, at min vrede går mest ud over mig selv, har jeg problemer med at lægge den fra mig. Men når det lykkes, så mærker jeg, at mildheden tager plads indeni. Det er en vidunderlige følelse, og jo mere det lykkes mig at rodfæste den, jo mindre plads giver jeg vreden at 'stå på'. Så det bliver faktisk lettere og lettere at bevare roen og at afvise vreden, jo mildere jeg er.

Du må ikke tro, at jeg er der ... overhovedet ikke. Men jeg har indimellem været i nærheden, så jeg

ved, det er et godt sted at være ... jeg ved, hvordan det føles, og vigtigst af alt ... jeg ved, at følelsen findes. Mildheden leder direkte til den indre ro, og den indre ro leder direkte til viljeløs åbenhed. Så du skal ikke kimse ad mildheden ... den bærer meget godt med sig.

Som du sikkert kan fornemme af ovenstående, så følger jeg mine helt egne veje. Jeg trækker inspiration til mig hele tiden ... jeg elsker at tale med mennesker og høre, hvordan de håndterer livet. Og det er fuldstændigt ligegyldigt, om de er spirituelle eller ej ... det handler om evnen til at håndtere livet på en god måde, og den sandhed hører jeg lige så tit fra mennesker, som bare er i livet, som fra mennesker, der tænker dybt over det, som jeg gør.

Kapitel 14. Den lange rejse

Næsten fra den første sætning, jeg skrev tilbage i 2018, har jeg forestillet mig livet som en rejse ... både det evige, åndelige liv og det fysiske liv, som helt naturligt har vores største opmærksomhed af de to. Det er jo vores liv her på jorden, som det handler om ... hvordan slipper vi igennem det med så få skrammer som muligt? Hvordan får vi det til at give så meget mening som muligt?

Vores forestillinger om det åndelige liv hænger jo mere sammen med vores indbyggede nysgerrighed eller behov for den tryghed, som det giver at tro på, at der eksisterer en overjordisk myndighed, der er garant for, at alting ikke ender i ragnarok. Den fysiske verden er ond og farlig, og det eneste, der hjælper, er at tro på, at der er en mening med ondskaben, og at den en dag finder sin slutning. Martinus siger: "Alt er såre godt", og med det mener han, at

der en mening med alt det onde i det store perspektiv. Nogle vil finde, det er en trøst.

Under hele min spirituelle rejse har jeg anset rejsen for at være uden mål ... hvorfor? Det er der to grunde til ... for det første tror jeg, at rejsens endemål 'forståelsen af alting' er umuligt at nå. Jeg tænker indimellem, at måske er der slet ikke nogen, der kender svaret ... heller ikke Gud eller en eller anden skaber. Og selvom jeg en dag mødte et væsen, der kunne give mig svaret, ville jeg højst sandsynligt ikke være i stand til at forstå det.

Den anden grund til, at rejsen må være uden mål, er, at den vigtigste handling i livet er at søge, og hvis jeg en dag når frem - når mit mål - så er der ikke mere at søge efter ... og så mister livet mening.

Derfor er der kun ét postulat omkring livsrejsen, der giver mening, og det er: "Rejsen er målet."

Det er rejsen i sig selv, der er vores livsgerning. Det er oplevelsen af livet, som alting handler om. Vi er her for at bidrage til alle levende væsners livsoplevelse ... fra det mindste til det største ... fra mikroberne til universet. Og vi gør det blot ved at være her og gøre det, der forekommer mest rigtigt og mest vigtigt. Og lærdommen og udviklingen af kosmos, som er det, som det handler om på bundlinjen, skabes både af oplevelsen af det gode og af oplevelsen af det onde.

Så det onde er nødvendigt for, at vi kan se det gode ... ligesom mørket er nødvendigt for, at vi kan se lyset. Så vi må ikke tro, at vi nogensinde bliver af med det onde ... det er - som man siger - 'et nødvendigt onde'. Men ikke desto mindre skal vi blive ved med at rette blikket mod det gode ... forsøge at styrke det gode og skabe mere af det ... for vi skal trods alt kunne holde ud at være her.

Når vi ser på vores eget liv, tror jeg, mange ser det på samme måde, som jeg gjorde i masser af år ... en lang række af udfordringer ... en rejse ud i det ukendte, for vi har jo aldrig prøvet det før (i hvert fald ikke så vidt vi kan huske).

Jeg skrev en ode om det for at forstå rejsen bedre (se ode '#58. Den lange rejse' på ulendorf.dk). Jeg beskrev livet som én lang togrejse. Jeg fik ikke de store erkendelser ud af at skrive den ode ... lige indtil odens sidste linjer, hvor jeg efter 65 års rejse stod af på en station ... de sidste linjer lyder således:

*“En svag brise slog imod min kind,
da jeg stod af ... årtier efter jeg var stået på ...
på en ny perron med ryggen til samme tog,
der langsomt rumlede videre og væk med alt det,
der havde været mit liv indtil nu.*

*En mærkelig rejse, tænkte jeg.
Gad vide, om det var det rigtige tog,*

*jeg kom på dengang?
Gad vide, hvad jeg egentlig skulle på det tog?
Og hvad skal jeg egentlig her?
Hvor er jeg?*

*Jeg hankede op i min gamle, brune kuffert.
Skubbede den bløde hat om i nakken.
Så til venstre, så til højre ...
besluttede at højre var bedst og begyndte at gå.*

*Jeg løftede hovedet.
Smilede for mig selv og lidt til verden.
Tænkte på alle de år med usikkerhed og frustration,
alle de år, hvor jeg troede, jeg var på vej ud.*

*Nu ved jeg bedre, tænkte jeg.
Jeg ved, at hele denne rejse ...
bare er rejsen hjem.”*

Jamen, er det ikke en fantastisk tanke, at hele vores liv bare er en rejse hjem? Hvad betyder det for vores opfattelse af livet?

For mig betyder det mange ting ... for det første, at der ikke er noget at være bange for ... vi er jo bare på vej hjem. For det andet, at det gælder om at suge til sig ... det gælder om at få så mange oplevelser og så meget ny viden med sig som muligt. Og for det tredje, så gælder det om at sætte sig nogle gode

spor ... om at gøre noget godt for andre ... være venlig, hjælpsom og omsorgsfuld. For alle disse ting gør livsoplevelsen bedre for os selv, og jeg tror, at det er nøglen til livet i al sin enkelthed.

Kapitel 15. Mørke

Hverdagen blev ved med at presse sig på. Jeg mærkede så tydeligt, hvordan jeg blev sendt ud ad en tangent, der kunne ende i vanvid, hvis ikke jeg passede på. Men jeg mærkede også, at ikke andre veje gav mening ... denne vej havde ligget og ventet på mig, siden jeg tog det første skridt på min spirituelle rejse. Der var ikke noget at diskutere ... denne vej skulle betrædes.

Jeg vidste, hvor vejen førte hen ... igennem ni år var den blevet næret og vedligeholdt af tvivlen ... blot for at ligge klar til mig, når jeg var moden. Og nu vandrede jeg ud ad den i godt tempo ... ikke med glæde i sindet, men båret af nødvendighedens eller skæbnens uafvendelighed. Jeg vidste, at smerte og lidelse ventede forude ... kulminationen på alt det, som ni års søgen havde vist mig i mere eller mindre tydelige glimt ... alt det ventede på mig et sted på denne vej.

“Jeg skabte et alternativ til dig ... fandt noget andet at tro på,” sagde jeg til Gud. “Og selvom dette alternativ er fuldt lige så sandsynligt og troværdigt, som troen på dig, så mærker jeg ikke den totale overgivelse, tillid og tro indeni, som accepten af en gud skal kunne give.”

“Det, jeg prøver at fortælle dig,” fortsatte jeg, “er, at du ikke har overbevist mig om din eksistens. Og det er trods alt din opgave ... ikke min. Jeg har åbnet mig og stillet mig til rådighed ... hvis ikke du formår at trække mig ind til dig med glæde og tillid, så har du ikke løst din opgave.”

Jeg sad lidt og lod denne svada mod ‘Herren’ bundfælde sig indeni ... jeg fortrød den ikke ... den var mit sidste nødråb til en gud, der ikke havde formået - eller ikke havde villet - overbevise mig. Gud havde ikke evnet at få mig til at mærke sandheden i hans ord.

Så kan man sige, at han ønskede, at jeg gik vejen selv og tog den lærdom, der lå i det ... fair nok. Men når resultatet bliver, at jeg siger ‘farvel og tak’, så kan man vel ikke sige, at han har løst sin opgave, som han skulle. Han bliver ikke fattigere af, at en enkelt discipel tager sit gode tøj og går ... men det gør disciplen. Og eftersom Guds kærlighed ikke handler om ham, men om mig og os ... ja, så er der kun én konklusion: “Han har kikset.”

Tre dage senere ...

Jeg havde lært den hårde lektie, at tiden læger alle sår ... tiden giver oplevelser perspektiv ... tiden mildner vores reaktioner ...

Jo tak, den lektie er feset ind. Men denne gang var det alligevel anderledes. Jeg mærkede, hvordan denne vej pinte hver eneste ressource ud af mig ... den desorienterede mig ... jeg, som altid kunne se mig ud af enhver situation ... jeg, som altid forstod at vælge en vej, der gav mening ... jeg så nu mig selv i en situation, hvor det eneste, jeg kunne gøre, var at gå videre. Jeg så overhovedet ingen løsninger forude, så jeg kunne ikke gøre andet end at gå og gå og gå ...

**“Da jeg kom nærmere,
så jeg en smuk grøn plet
af græs og blomster
på vejens højre side.”**

Jeg tror, at mit hjerte var åbent ... jeg sukkede jo efter vejledning. Men jeg må indrømme, at vreden meget vel kan have blokeret for åndelige samtaler, uden at jeg var opmærksom på det. For min vrede var stor ... både vreden mod dem, som forstyrrede mit liv og mod ham, som ikke formåede at hjælpe mig tilbage på ret køl.

Der var gået en uge. Vejen blev stadig mere trøstesløs ... ingen opmuntring ligegyldigt, hvor jeg ka-

stede mit blik. På syvende dagen så jeg et lys forude ... jeg livede en smule op. Da jeg kom nærmere, så jeg en smuk grøn plet af græs og blomster på vejens højre side. Der stod også et højt træ, og det hele strålede, fordi et hul i skydækket lod solen oplyse lige netop denne plet på min færd.

Jeg vidste, hvad jeg skulle ... tiden var inde til at kaste al forsigtighed og overvejelse over bord i forhåbningen om, at det netop var uforsigtighed og vovemod, der skulle til, for at få noget nyt til at vise sig. Jeg gik langsomt hen til træet og satte mig med ryggen op af det. Freden fyldte mig, da jeg stille tømte mit sind. Så lænede jeg hovedet tilbage mod den knudrede bark ... lukkede øjnene ... og lod mørket tage mig.

Kapitel 16. Om at være i livet

Mine tankerejser og spekulationer og min søgen efter Gud eller i det mindste noget åndeligt begyndte at give mindre mening for mig. Jeg begyndte at tænke, om jeg mon overhovedet var på den rette vej ... om ikke jeg gjorde netop det, som jeg ikke ønskede ... at spille livet.

Det forekom mig ikke, at min rejse bragte mig nærmere de svar, jeg søgte og heller ikke en forståelse. Jeg gjorde mig en masse tanker ... også gode tanker, og tanker, der kunne være de svar, jeg ledte efter eller i det mindste en vej til svarene og til vigtige erkendelser. Og jeg syntes, at min ni år lange søgning havde udviklet mig som menneske. Jeg var ikke bange for at kigge på mig selv med lidt kritiske øjne. Jeg ville gerne være et bedre menneske ... både udadtil i forhold til mine medmennesker, men også indadtil. Jeg ville gerne finde den indre ro og harmoni, og den ydre mildhed og evne til tilgivelse,

som kunne gøre mig til en mere helstøbt person. Jeg kunne mærke den person, jeg gerne ville være, men jeg mærkede også, at der var lang vej endnu.

Jeg var ved at køre træt ... ment på den måde, at alle mine fine tanker og teorier om altings oprindelse og sammenhæng jo alligevel ikke hang sammen, når der var gået lidt tid, og jeg havde fået nye input og tænkt nye tanker.

Men når jeg tænkte nærmere over det, så blev der alligevel en lille smule hængende fra hver ny teori ... der var en lille smule sandhed i alle mine tanker, og jeg brugte disse små bidder af sandhed til at komme 'videre over floden' og opbygge den næste teori.

"Det er nok sådan udvikling er," tænkte jeg. "Udvikling sker ikke i spring ... udvikling er ofte umærkelig ... man ser den først, når man kigger tilbage på den, man var."

Det var ikke noget, der forstyrrede mit selvværd, for når jeg kiggede mig omkring og lyttede til teorierne fra diverse guruer og mestre, så var der også der kun sporadiske guldkorn, som jeg kunne tage med mig videre ... der var ingen, der kom med et komplet verdensbillede, som jeg kunne acceptere i sin helhed.

Men alligevel var jeg altså på vej til at køre fast. Jeg begyndte så småt at erkende, at denne næsten paranoide søgning, som jeg havde gang i, måske ikke

var den bedste måde at opleve livet på ... selvom jeg ikke umiddelbart kunne se, hvad jeg skulle bruge min tid på, hvis ikke dette.

Måske skulle jeg bare forsøge at opleve livet ... gøre det, som jeg fandt rigtigt og vigtigt og så glemme alt om at forstå alting ... og hvis der var noget, som min lange rejse havde lært mig, så var det at mærke efter i maven og kunne mærke, når noget var rigtigt. Det betyder jo ikke, at jeg ikke må tænke over tingene ... nej, men alle disse tanker burde nok have en mindre dominerende plads i mit liv.

Som jeg sidder og skriver dette, forekommer det rigtigt ... det føles godt ... i virkeligheden er det ikke noget større paradigmeskift ... blot en justering af min måde at være i livet på.

**“Vi mennesker har ikke evnen
til at forstå alt.
Derfor må vi nøjes med at registrere.”**

“Er der mon en erkendelse bundet op på disse tanker,” tænker jeg.

Efter at have overvejet det lidt kommer jeg frem til, at det må handle om at mærke ... vandre gennem livet, gøre det der forekommer rigtigt ... huske at være åben og mærke, hvad livet vil mig ... lade det synke ind ... og en gang imellem finde et stille hjørne, hvor jeg kan sætte mig og betragte de hændel-

ser, som livet og mine egne handlinger sendte min vej. Betragte dem ... helt uden at vurdere ... bare betragte dem med åbent sind og ubevidst lade dem bundfælde sig og blive en del af mig eller forsvinde.

Jeg behøver ikke have en mening om alting ... man kan sige, at jeg bare er 'dørmanden', der lukker oplevelser og hændelser ind: "Velkommen," siger jeg. "Kom bare ind ... se om I kan lide at være her, og hvis ikke, så er der masser af veje ud."

Det er ikke min opgave at sortere i disse oplevelser og godkende eller kassere ... min opgave er kun at registrere.

Den vej, som jeg netop har beskrevet, forekommer så uendelig mere rigtig, end noget, jeg har tænkt tidligere ... jeg tror ikke, vi mennesker har evnen til at forstå alt det, som vi gerne vil forstå. Vi må nøjes med at registrere og så håbe, at denne registrering bærer udvikling med sig. Måske giver vi i virkeligheden vores intuition tid til at forholde sig til alle disse tilskikkelser, når vi ikke hele tiden forsøger at forstå dem med vores intelligens ... eller mangel på samme.

Kapitel 17. Jeg tror på Gud

Jeg mødte en kvinde. Hun sagde: "Jeg tror på Gud."

Jeg mærkede hendes stærke overbevisning, og hun fortalte mig om hændelser i livet lige siden, hun var fire år gammel ... hændelser, der havde fjernet al tvivl om eksistensen af en Gud og havde rodfæstet hendes tro.

Hun var sikker på, at Gud havde skabt hende, og jeg begyndte at spørge ind til, hvordan hun mente, det var foregået. Det var ikke let for hende at forklare, men jeg fik en fornemmelse og spurgte hende: "Er det universet, der er Gud? Er universet som en gigantisk livmoder, der skaber alle fysiske væsner?" Hun svarede: "Måske ikke universet, men en kraft i universet."

Jeg kunne straks mærke, at denne fortolkning af Gud fandt plads i mit verdensbillede ... en kæmpe organisme, der kun har én funktion: At føde 'børn'.

'Børn' i alle afskygninger ... dyr, planter, mennesker, planeter ... alle fysiske skabninger er levende væsner, der fødes af universet. Og vi har valgt at kalde dem skaber for Gud ... hvilket velvalgt navn ... det er intet mindre end guddommeligt at kunne påtage sig den opgave.

Så må vi senere forholde os til de andre opgaver, som vi tillægger Gud ... at hjælpe os, når vi har brug for det og holde styr på den langsigtede udvikling af kosmos og alting i det. Jeg ved ikke helt, hvor jeg skal placere disse opgaver ... måske hos Forsynet eller engleskarer, hvad de så end er. Men den store skaberopgave ... den ligger trygt og godt hos universet eller Gud. Det får tommelfingeren op hos mig.

Jeg talte videre med denne kvinde, og jeg mærkede, at hun var præcis der, hvor jeg selv søgte hen ... der hvor jeg gerne ville være i troen. I fuldstændig ro med mit verdensbillede. Ikke fastlåst i troen, men glad og rolig i den.

Jeg mærkede, at jeg måtte ændre min vej. Jeg blev nødt til at dæmpe eller måske helt fjerne mine forventninger om intellektuel forståelse ... jeg blev nok nødt til at lade intuitionen og følelserne få mere magt. Hvis jeg blev ved med at tro, at jeg kunne ræsonnere mig frem til et verdensbillede, ville jeg aldrig komme i mål. Jeg måtte give slip på min skepsis og lade 'dørene stå åbne' i længere tid ... præcis så lang

tid, som det tager for troen og tilliden at rodfæste sig. Og jeg måtte give mig selv tid til at mærke, hvad det egentlig betyder at tro på Gud, og ikke blot smutte, når der var noget, som ikke passede mig.

Men det handler også om overgivelse ... jeg føler stærkt, at overgivelse er nødvendig for at komme til at opleve den virkelige og dybfølte tro på Gud. Og jeg har det så dårligt med den overgivelse, fordi jeg ser Gud som min ven, ikke som min herre. Men samtidig mærker jeg tydeligt, at Gud accepterer, at jeg ikke overgiver mig ... han accepterer min måde at tro på og tager mig til sig uanset, hvordan jeg vælger at føle troen og udtrykke den.

Jeg fornemmer, at der er vide grænser for, hvordan jeg kan nærme mig Gud. Men der er også nogle regler, som det ikke er op til mig at forlange ændrede. Gud er altid imødekommende ... altid tilgængelig og kærlig, men troen på Gud kræver også en indsats fra min egen side ... jeg får ikke troen forærende. Man kan sige, at Guds dør altid står åben, men det er mig selv, der skal gå igennem den.

Gud har ladet mig lede efter ham overalt, og gå alle de veje, jeg kunne finde, fordi han ønskede, at jeg skulle finde det, som jeg manglede i livet, uanset om det var ham eller noget andet ... for min tilfredshed i livet handler om mig - ikke om ham. Og hvis

jeg skal finde tilbage til ham til sidst, så skal det være min egen vilje, og fordi jeg erkender, at det er hos ham, jeg føler mig mest hjemme.

Så ... hvor er jeg nu?

Jeg tror, jeg er kommet hjem ...

Kapitel 18. Lysbørn

Intet kan mistes. Vores kære kan forsvinde ud af vores liv i en periode, men intet kan mistes for evigt. Og jo bedre vi bliver til at fornemme forbundetheden, jo mere vil denne sandhed gå op for os.

Vi er børn af lyset. Lysbørnene. Hjemme hos os eksisterer materien ikke ... kun ånden. Hjemme hos os eksisterer tiden ikke ... kun evigheden. Hjemme hos os er der intet mørke ... kun lys. Intet had, ingen lidelse, intet savn ... kun kærlighed.

Vi er universets oprindelige folk. Lysfolket. Vi kom fra lyset, og vi bragte lyset med os ... for vi er lyset ...

Vi er universets oprindelige folk ... der var ingen før os ... det kunne der ikke være ... for vi er evige ... og intet kommer før dem, som er evige.

Vi vidste intuitivt, at vi havde en opgave at løse. Vi brugte æoner på at søge den og forstå den ...

og det var i denne række af resultatløse ekspedi-

tioner,

vi måtte erkende, at ingen kommer langt
uden at forstå sig selv og sin plads i kosmos.

Lyset, evigheden og kærligheden ... vi havde det
hele.

Men vi forstod ikke at værdsætte det ... vi forstod
ikke,
hvordan livet ville være uden disse goder.

De klogeste af os indså,
at vi måtte kende kontrasterne,
og vi spurgte os selv:

Hvad er kontrasten til lyset?
Hvad er det modsatte af evigheden?
Og af kærligheden ... og ånden?

Efter endnu flere æoner fulde af overvejelser
definerede vi disse kontraster:

Mørket er det modsatte af lyset.
Døden det modsatte af evigheden.
Hadet og lidelsen det modsatte af kærligheden.
Og materien det modsatte af ånden.

Vi indså, at disse kontraster
ikke kunne eksistere side om side ...
de kunne ikke eksistere i vores åndelige verden.

Så vi skabte det fysiske univers ...

eller for at være mere præcis:

Vi lagde kimen til det og satte alting i gang.

Det var vores plan, at hvert eneste fysiske væsen skulle bidrage at udvikle dette univers.

Og hver eneste af os skulle fødes i et fysisk væsen, og der skulle vi - uvidende om vores oprindelse - møde kontrasterne og lære af dem.

Lige indtll vi mødte den ultimative kontrast: Døden.

Og så skulle vi drage hjem og bidrage til vores verdens forståelse af sig selv
og vores plads i kosmos.

Afslutningsvis vil jeg gerne bemærke:

Alting forløber planmæssigt.

Kapitel 19. En personlig gud

Hvis vi har et personligt forhold til gud så kan vi også forvente personlige ydelser af gud. Hvorimod hvis vi ikke opfatter Gud som en personlig gud men som en væren, så kan vi forestille os vi står på toppen af en klippe og langt neden under os er et hav. Vi skal finde tilliden til denne væren i os selv vi skal finde tilliden så vi tør at sætte af og springe og det der sker det er at springet er evigt ... vi når aldrig havet ... for det er springet, der er livet.

Der er en væren i universet ... en åndelig grundtilstand ... en åndelig kraft, og det er ved hjælp af den, at vi selv skaber et billede af den personlige gud ... hvilket i øvrigt ikke gør gudsforneemmelsen mindre virkningsfuld og relevant.

Vi indeholder alle en del af denne åndelighed eller vi er konstant forbundet til den, men om vi er åndeligt individuelle, eller om individualiteten kun

eksisterer i den fysiske verden ved jeg ikke. Åndeligheden er at betragte som en muskel ... den er bare åndelig i stedet for fysisk ... den sætter os i stand til at gøre et eller andet. Måske er denne muskel i virkeligheden det vi kalder bevidsthed.

Kapitel 20. Cut off

TID 2025.12.20 15:42:07

Livet er ikke glædeligt lige nu. Jeg føler mig ... fritsvævende ... i limbo ... afskåret ... cut off. Jeg har oplevet det før, men det er længe siden ... nok to-tre år. Jeg husker ikke, hvad jeg gjorde dengang for at komme ud af det og videre, og det er heller ikke sikkert, at det ville hjælpe nu ... jeg er jo kommet tre år videre end sidste gang, og det er heller ikke sikkert, at følelsen har samme årsag.

Jeg har efterhånden vænnet mig til, at jeg fornemmer Gud eller noget åndeligt i min hverdag ... jeg føler mig ikke alene ... men det gør jeg faktisk nu. Jeg føler mig afskåret fra alting ... alting forekommer mig tæt på ligegyldigt. Stort set intet interesserer mig, og jeg ser ingen vej ud af det. Og det er måske nok det, der er det mest mærkelige, for jeg har næsten aldrig været i en situation, hvor jeg ikke kunne se en vej ... ligegyldigt hvad der er hændt mig, har

jeg altid kunnet se vejen ud. Det skaber usikkerhed, men det giver jo også mulighed for forandring ... jeg kan godt lide forandring, og lige nu er jeg lidt spændt på, hvad der mon gemmer sig på den anden side af denne afskårethed.

Jeg fornemmer klart, at jeg må bære mig selv igennem denne periode ... intet kan forceres, og intet kan gøres for at undgå denne skæbne ... jeg kan kun lade livet føre mig videre i livet og blot gøre det, som jeg fornemmer er rigtigt og måske også vigtigt. Jeg har overhovedet ingen ide om, hvor langt tid, dette kommer til at vare ... ingen ide om, hvad der er på den anden side. Men jeg har dog en forhåbning om, at det er noget vigtigt ... og sikkert også godt ... al udvikling er jo af det gode.

Kapitel 21. Alting har et formål

TID 2025.12.20 15:42:07

Hvis jeg var skaberen, ville jeg have ét afgørende kriterium for alle mine skabninger: De skulle have et formål.

Ingen skabning var skabt for dens egen skyld ... hver eneste skabning var der for at løse en opgave.

Kapitel 22. Om at værne om sin ro

TID 2025.12.20 15:42:07

”Hvad er dit nytårsfortsæt?” spurgte en veninde.

Jeg er ikke typen, der sætter nytårsfortsætter for mig selv ... jeg finder det mere rigtigt at ændre forhold i livet, når og hvis de opstår. Og hvis jeg ikke lykkes med det, så hjælper det nok ikke at sætte nogle mål for et helt år. Så jeg svarede: ”Jeg har ikke nogen nytårsfortsætter”.

Men spørgsmålet satte alligevel nogle tanker i gang hos mig, fordi jeg havde mildest talt haft et om-tumlet og dårligt 2025 ... jeg skal ikke belemre dig med de nærmere omstændigheder, men i bakspejlet tænker jeg ikke, at det år er et, jeg vil tænke tilbage på med speciel glæde.

På den anden side har jeg jo den holdning, at vi er her på kloden for at opleve lidelsen ... for lidelsen udvikler os mere end glæden. Jeg tror, det er, når vi udsættes for hårde tider, at vi mere eller mindre

bevidst træffer beslutning om, at der er noget i vores måde at tackle livet på, som vi må forsøge at ændre for at få en hverdag, vi har det bedre med.

Jeg havde prøvet mange ting i 2025 for at finde mig bedre tilpas i hverdagen, men jeg var havnet et sted rent geografisk, hvor jeg mødte nogle udfordringer, som jeg ikke kunne håndtere på anden måde end at blive vred og en smule hadefuld. Jeg vidste, at jeg ikke skulle tage mig af dem og ignorere de mennesker, som påvirkede mig dårligt, men jeg havde ikke lyst til at blive god igen ... jeg var nærmest som et surt barn, der ikke kunne kæmpe sig ud af vreden og følelsen af at være blevet behandlet dårligt. Jeg havde lyst til at hævne mig ... hævnen var ikke voldsom, men jeg ønskede at dem, som havde forulempet mig, skulle indse, at de havde opført sig forkert ... det var mit ønske om hævn.

Og jeg var smerteligt klar over, at disse følelser ødelagde mere for mig, end de ødelagde for dem, jeg ønskede hævn over ... og alligevel kunne jeg ikke lægge dem fra mig. Jeg følte, at jeg ville miste mig selv, hvis jeg indgik dette kompromis, og hvis der er noget, som jeg ikke vil, så er det at miste mig selv. Hele min livsfilosofi er centreret omkring punktet at mærke mig selv ... at acceptere mig selv, som jeg er, og så tage de problemer - men også den læring - der følger med det.

Og nu spørger min veninde så, om jeg har et

nytårsfortsæt. Og så tænker jeg, at hvis jeg skal ud af den dårlige spiral, som jeg fornemmede forfulgte mig i hele 2025, så skal jeg måske prøve at gøre noget andet, end jeg plejer ... for eksempel skabe et nytårsfortsæt ... vise mig selv en mulig vej til en bedre hverdag i stedet for blot at krydse fingre for, at noget ville vise sig.

”Intet i omgivelserne skal forstyrre min ro, medmindre jeg giver det lov” ... denne sætning havde jeg tidligere brugt i en ode, og jeg tænkte, at den måske kunne være den grundsætning, som jeg ville basere 2026 på.

Det er i hvert fald en vigtig sætning og en sætning, som kunne hjælpe mig med at mindske den vrede, som jeg indimellem oplever, når jeg bliver påvirket af andre på en negativ måde. Men jeg oplever, at det ikke er helt problemfrit at træffe beslutning om, at intet skal forstyrre min ro ... for jeg ønsker ikke at lukke noget ude ... jeg ønsker at mærke og forholde mig til alle aspekter af tilværelsen. Som sagt tidligere, så tror jeg, at vi er her på kloden for at udvikle os, og den største udvikling opnås gennem de største lidelser, og hvis jeg skærer nogle lidelser væk, så afskærer jeg mig også fra vigtige erkendelser og udvikling. Så det må handle om at tage alt ind, forholde sig til det og endelig gemme det eller kassere det. Og det, som jeg kasserer, fordi det ikke gør mig godt, skal jeg ikke lade påvirke min ro og min hverdag.

dfdfdf

